

Súd: Správny súd v Banskej Bystrici
Spisová značka: 3Sf/50/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0824100910
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Matúš Škarbala
ECLI: ECLI:SK:SpSBB:2026:0824100910.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Matúša Škarbalu (sudca spravodajca) a členiek senátu JUDr. Silvie Zdráhalovej Rúfusovej a JUDr. Andrey Soukupovej, v právnej veci žalobcu: TALCUM GRUPPO s.r.o., so sídlom Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 44 529 775, proti žalovanému: Daňový úrad Banská Bystrica, so sídlom Nová 13, 974 04 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102399784/2024 zo dňa 19.08.2024, takto

rozhodol:

- I. Návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a .
- II. Správnu žalobu z a m i e t a .
- III. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Administratívne konanie

1. Daňový subjekt REAL TRADE Prešov, s.r.o., Budovateľská 63, 080 01 Prešov, IČO: 36 471 101 (ďalej aj ako „REAL TRADE Prešov s.r.o“) dňa 23.11.2009 podal daňové priznanie za zdaňovacie obdobie november 2009, v ktorom vykázal nadmerný odpočet v sume 252 287,50 Eur. U daňového subjektu REAL TRADE Prešov, s.r.o. bola vykonaná Daňovým úradom Prešov I kontrola oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o DPH“). Daňový úrad Prešov I vydal dňa 14.09.2011 dodatočný platobný výmer č. 724/230/56022/11/Petn, ktorým podľa § 363 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) platiteľovi dane z pridanej hodnoty (ďalej aj len „DPH“) REAL TRADE Prešov, s.r.o. nepriznal nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie november 2009 v sume 252 287,50 Eur a určil vlastnú daňovú povinnosť v sume 5,72 Eur. Toto rozhodnutie daňového úradu bolo výsledkom daňovej kontroly, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 724/320/48035/2011/Polo zo dňa 25.07.2011. Proti dodatočnému platobnému výmeru bolo daňovým subjektom podané odvolanie a Daňové riaditeľstvo SR ako odvolací orgán rozhodnutím č. I/225/20976-136105/2011/990770-r zo dňa 16.12.2011 uvedený dodatočný platobný výmer zrušilo. Žiadosťou zo dňa 04.01.2012 daňový subjekt požiadal o vrátenie daňového preplatku, ktorý mal vzniknúť v súvislosti so zadržaným nadmerným odpočtom na DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 v sume 252 287,50 Eur. Následne bola opätovne vykonaná daňová kontrola, o výsledku ktorej bol vyhotovený protokol č. 9601402/5/1139205/2014/Bed zo dňa 26.03.2014 a následne rozhodnutím vydaným vo vyrubovacom konaní č. 9601402/5/1868323/2014/Bed zo dňa 13.05.2014 Daňový úrad Banská Bystrica podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní

(daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „Daňový poriadok“) vyrubil daňovému subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o., Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 44 529 775 (ako právnomu nástupcovi zaniknutého daňového subjektu REAL TRADE Prešov, s.r.o.) rozdiel dane v sume 252 273,78 Eur na DPH za zdaňovacie obdobie november 2009. Na základe odvolania daňového subjektu Finančné riaditeľstvo SR ako odvolací orgán rozhodnutím č. 1100301/1/486080/2014/5094 zo dňa 04.11.2014 rozhodlo tak, že podľa § 74 ods. 4 Daňového poriadku prvostupňové rozhodnutie potvrdzuje. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 23S/20/2015 zo dňa 08.09.2015 zrušil uvedené rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR č. 1100301/1/486080/2014/5094 zo dňa 04.11.2014, ako aj rozhodnutie daňového úradu č. 9601402/5/1868323/2014/Bed zo dňa 13.05.2014 a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 5Sžf/1/2016 zo dňa 20.04.2017 uvedený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil.

2. Podaním zo dňa 23.01.2020 si žalobca ako právny nástupca daňového subjektu REAL TRADE Prešov s.r.o. uplatnil na Daňovom úrade Banská Bystrica (ďalej aj ako „správca dane“ alebo „žalovaný“) nárok na úrok z omeškania za obdobie, v ktorom sa správca dane omeškal s vrátením nadmerného odpočtu. Toto podanie žalobcu bolo označené ako „Výzva na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za zdaňovacie obdobie november 2019.“ V tomto podaní žalobca okrem iného uviedol, že dňa 03.02.2012 mu Daňový úrad Prešov vrátil nadmerný odpočet na DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 vo výške 252 287,50 Eur, ktorý bol uplatnený v príslušnom daňovom priznaní k DPH a príslušný správca dane - Daňový úrad Banská Bystrica nerozhodol o priznaní úroku z omeškania zo sumy neoprávnene zadržovaných finančných prostriedkov daňového subjektu, hoci na to boli splnené podmienky podľa § 79 ods. 1 až 7 Daňového poriadku v spojení s § 79 zákona o DPH. Správca dane teda v zákonnej lehote t. j. do 15 dní od vrátenia nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2019 nerozhodol o priznaní úroku z omeškania, hoci jeho výška presiahla sumu 5 Eur, ani ho v zákonnej lehote daňovému subjektu nezaplatil, ani ho nepoužil podľa § 55 ods. 6 a 7 Daňového poriadku, nakoľko daňový subjekt nebol o takomto použití upovedomený. Uvedené povinnosti pritom správcovi dane vyplývajú priamo zo zákona. Daňový subjekt vyzval správcu dane, aby zosúladiť svoje konanie so zákonom a priznal a zaplatil úrok z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu na DPH za november 2009, a to v zmysle § 165 ods. 2 Daňového poriadku, pretože skutočnosť rozhodujúca pre uloženie sankcie (oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu na DPH) nastala do 31.12.2011 a je to pre daňový subjekt priaznivejšie v spojitosti s § 35b ods. 6 a 7 zákona č. 511/1992 Zb. v znení účinnom do 31.12.2011. Podľa daňového subjektu je potrebné použiť ročnú úrokovú sadzbu 15 % a dobu omeškania je potrebné určiť v zmysle záverov rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/44/2014 zo dňa 14.05.2014. Celková suma úroku z omeškania za oneskorené vrátenie tak podľa daňového subjektu predstavovala 73 405,20 Eur.

3. Žalovaný na uvedenú výzvu žalobcu reagoval Oznámením č. 100481471/2020 zo dňa 20.02.2020, v ktorom uviedol, že v prípade nároku na vyplatenie sankčného úroku je správca dane povinný postupovať len v súlade so zákonom a daňovým subjektom požadované priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za dobu od 25.02.2010 do 03.02.2012 neupravoval zákon o správe daní a poplatkov a neupravuje ho ani Daňový poriadok. Ďalej žalovaný uviedol, že v zmysle § 35b ods. 6 a 7 zákona o správe daní a poplatkov, ako aj v zmysle § 79 ods. 3 Daňového poriadku, sa sankčný úrok, respektíve úrok z omeškania priznáva zo zákona po naplnení zákonných podmienok a nie na základe podanej žiadosti daňového subjektu. Taktiež žalovaný uviedol, že na základe skutočností, ktoré sú uvádzané v žiadosti, nie je možné priznať úrok za uvedené obdobie a vo výške, ktorú vyčíslil daňový subjekt.

4. Žalovaný odpoveďou č. 101506788/2022 zo dňa 23.05.2022 reagoval na predžalobnú výzvu žalobcu tak, že vo vzťahu k žiadosti na zaplatenie úroku z nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 uviedol, že vydal oznámenie č. 100481471/2020 zo dňa 20.02.2020, v zmysle ktorého oznámil daňovému subjektu absenciu zákonných dôvodov na priznanie úroku a oznámenie bolo daňovému subjektu doručené dňa 24.02.2020.

5. Na základe podnetu podal prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica upozornenie prokurátora č. Kd 133/22/6600-9 zo dňa 08.08.2022 podľa § 28 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon o prokuratúre“) za účelom odstránenia porušovania ustanovení § 3 ods. 1 a 2, 7 a 9, § 63 ods. 1, 2, 3 a 5, § 65 ods. 1, 2 a 3 Daňového poriadku, ku ktorému

malo dôjsť nečinnosťou v daňovom konaní začatom na návrh účastníka daňového konania (o zaplatenie úroku), spočívajúcou v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

6. Žalovaný upovedomením č. 391124/2022 zo dňa 09.09.2022 upovedomil Krajskú prokuratúru Banská Bystrica, že v zmysle § 29 ods. 5 zákona o prokuratúre nepovažuje upozornenie za dôvodné, a preto bolo toto upozornenie dňa 09.09.2022 odstúpené na vybavenie nadriadenému orgánu - Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky na upozornenie prokurátora odpovedalo upovedomením č. 102801800/2022 zo dňa 13.10.2022, v ktorom uviedlo, že upozornenie prokurátora Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. Kd 133/22/6600-9 zo dňa 08.08.2022 nie je možné považovať za dôvodné a nie je možné mu vyhovieť, pretože správca dane pri vybavovaní žiadosti postupoval v súlade so zákonom, ako aj v zmysle ustálenej súdnej praxe a judikatúry súdov; prokurátor v upozornení neuvádza, či došlo k porušeniu relevantných ustanovení t. j. § 165 ods. 2, znenia za bodkočiarkou Daňového poriadku, k porušeniu § 35b ods. 6 a 7 zákona o správe daní a poplatkov v znení účinnom do 31.12.2011, t. j. k porušeniu ustanovení zákona, na základe ktorých bola žiadosť daňového subjektu podaná; tieto ustanovenia prokurátor vo svojom upozornení vôbec necituje; z upozornenia prokurátora nie je zrejmé, podľa akého ustanovenia, ktorého konkrétneho zákona, má správca dane vydať rozhodnutie o uplatnenom nároku; nedošlo zo strany správcu dane k porušeniu zákona v zmysle nekonania správcu dane, keďže správca dane reagoval, žiadosť bola v zákonnej lehote vybavená oznámením zo dňa 20.02.2020, v ktorom bolo konštatované, že daňový subjekt nemá nárok na vyplatenie požadovaného úroku z omeškania; skutočnosť, že správca dane vydal oznámenie znamená, že nebol nečinný; nie je pravdou tvrdenie, že opatrenie nie je možné preskúmať v súdnom konaní; daňový subjekt z dôvodu zmeškania lehoty na podanie všeobecnej správnej žaloby účelovo namieta nečinnosť správcu dane v záujme konvalidácie vlastnej nečinnosti.

7. Vzhľadom na to, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky ako nadriadený orgán žalovaného upozorneniu prokurátora nevyhovelo, čo Krajskej prokuratúre Banská Bystrica oznámilo listom č. 102801800/2022 zo dňa 13.10.2022, Krajská prokuratúra Banská Bystrica podala na Správnom súde v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „správny súd“) žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, o ktorej správny súd rozhodol uznesením sp. zn. BB-28Sa/5/2023 zo dňa 30.05.2024 tak, že uložil žalovanému, aby v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti uznesenia vykonal úkon – vydal rozhodnutie v daňovom konaní začatom podaním návrhu na začatie daňového konania žalobcom, ktorým sa domáha priznania úroku v súvislosti s vrátením nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 po lehote určenej na jeho vrátenie. Správny súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v ďalšom konaní bude úlohou žalovaného zaoberať sa podaním daňového subjektu TALCUM GRUPPO s.r.o. zo dňa 23.01.2020 – výzvou na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za zdaňovacie obdobie november 2009, viesť na základe tohto návrhu daňové konanie v zmysle § 58 a nasl. Daňového poriadku, zohľadniť všetky podľa žalovaného podstatné skutočnosti pre posúdenie návrhu/žiadosti daňového subjektu a predložiť o svojom postupe správu správneho súdu. Proti rozhodnutiu správneho súdu žalovaný podal kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „NSS SR“ „alebo kasačný súd“) Uznesením sp. zn. 1Sfk/34/2024 zo dňa 21.02.2025 tak, že kasačnú sťažnosť žalovaného zamietol.

Napadnuté rozhodnutie

8. Žalovaný ako správca dane v rámci ďalšieho procesného postupu vydal rozhodnutie č. 102399784/2024 zo dňa 19.08.2024 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“), ktorým podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku prerušil daňové konanie vo veci daňového konania u daňového subjektu TALCUM GRUPPO s.r.o. začatého v zmysle právoplatného Uznesenia Správneho súdu Banská Bystrica sp. zn. BB-28Sa/5/2023 zo dňa 30.05.2024, podaním zo dňa 23.01.2020 – výzvou na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za zdaňovacie obdobie november 2009, z dôvodu, že sa začalo konanie o inej skutočnosti, rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia, ktorou je trestné konanie, vedené na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 4T/5/2019 v spojení s odvolacím konaním, vedeným na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023. Konanie je prerušené dňom 20.08.2024 do vydania právoplatného rozhodnutia súdu o skončení trestného konania, vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 4T/5/2019. Správca dane ďalej uviedol, že bude pokračovať v konaní vo veci podania daňového subjektu TALCUM GRUPPO s.r.o. zo dňa 23.01.2020, keď pominú dôvody, pre ktoré sa konanie prerušilo. Správca dane doplnil, že počas prerušenia konania lehoty podľa Daňového poriadku neplynú a pokračovanie v daňovom konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania. Žalovaný

v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že sa v zmysle uznesenia správneho súdu opätovne zaoberal podaním daňového subjektu, ako aj všetkými nadväzujúcimi úkonmi správcu dane, ktoré vyhodnotil tak, že významnou skutočnosťou, pre vydanie rozhodnutia vo veci je výsledok trestného konania, vedeného voči A. B. C. a A. A. D.. Správca dane zistil, že Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 4T/5/2019-2414 zo dňa 29.11.2022 boli obžalovaní A. B. C., ako aj A. A. D. uznaní za vinných, okrem iných aj za skutok, že A. B. C. ako konateľ spol. REAL TRADE Prešov, s.r.o. a ako osoba zodpovedajúca za správnosť deklarovaných údajov, po vzájomnej dohode s A. A. D., splnomocneným zástupcom spol. TALCO SLOVAKIA, s.r.o., v úmysle zabezpečiť si zaúčtovaním fiktívnych faktúr neoprávnený finančný prospech, ako mesačný platca DPH podal na miestne príslušný Daňový úrad Prešov dňa 22.12.2009 riadne daňové priznanie k DPH za zdaňovacie obdobie 11/2009, do ktorého v rozpore s § 49 ods. 1, ods. 2 zákona zahrnul faktúru č. 160909/RT zo dňa 16.09.2009 za nákup služby - výskumu v oblasti využívania patentu na úpravu mastenca vystavenej spol. TALCO SLOVAKIA, s.r.o. na celkovú sumu 1.580.030,50,- Eur, pričom k deklarovanému plneniu nedošlo, a z uvedenej faktúry si neoprávnené odpočítal sumu 252.273,78,- Eur, ktorú bol povinný odvieť v prospech štátneho rozpočtu, a teda v takto spracovanom daňovom priznaní k DPH na podklade faktúr zabezpečených A. A. D., deklarujúcich predstieranú vzájomnú obchodnú činnosť medzi spol. TALCO SLOVAKIA, s.r.o. ako dodávateľom a spol. REAL TRADE Prešov, s.r.o. ako odberateľom, si v zdaňovacom období november 2009 neoprávnené uplatnil nárok na vrátenie DPH vo výške 252.273,78 Eur, ktorý bol daňovému subjektu vrátený dňa 03.02.2012, čím si takto A. B. C. svojím konaním za pomoci A. A. D. zabezpečil na úkor štátneho rozpočtu neoprávnený finančný prospech. Proti rozsudku Okresného súdu Prešov 4T/5/2019 zo dňa 29.11.2022 bolo podané odvolanie, konanie je vedené na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023, pričom nebolo ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia právoplatne ukončené. Správca dane pri vydaní tohto rozhodnutia vychádzal aj z existujúcej judikatúry, týkajúcej sa obdobnej veci, v rámci ktorej išlo o vyplatenie úroku z oneskorene vyplateného nadmerného odpočtu, uplatneného bez právneho dôvodu. V tomto smere správca dane poukázal aj na bod 49 rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/184/2016 zo dňa 28.06.2017, podľa ktorého: „je dôležitou skutková veta trestného rozsudku, v ktorom je vymedzené, čoho sa obžalovaný dopustil, keď evidentne došlo k neoprávnenému uplatneniu nadmerného odpočtu“. Úrok za oneskorené vyplatenie nadmerného odpočtu sa viaže na skutkovú vetu. Nemožno z tohto dôvodu oddeľovať otázku viny a trestu od samotného nároku na tento úrok. Ak z trestného rozsudku vyplýva, že osoba, konajúca za daňový subjekt sa dopustila zneužitia práva, že daňovým subjektom došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie DPH, potom vyplatenie úroku za jeho oneskorené vrátenie by bolo zhodnotením výnosu z trestnej činnosti - z neoprávneného uplatnenia nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty. V kontexte uvedeného je neprípustné, aby bolo priznané zhodnotenie výnosu z trestnej činnosti. Uvedenú skutočnosť potvrdil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 6Sžfk/60/2017 zo dňa 18.05.2018, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľa, smerujúca proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/184/2016 zo dňa 28.06.2017 v obdobnej veci. Správca dane rešpektujúc právny názor správneho súdu v daňovom konaní vyhodnotil, že trestné konanie vedené vo vzťahu k osobe, konajúcej v mene právneho predchodcu daňového subjektu TALCUM GRUPPO s.r.o. a proti bývalému konateľovi daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o. je tak významné, že v plnom rozsahu odôvodňuje procesný postup správcu dane v podobe rozhodnutia o prerušení daňového konania. Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 4T/5/2019-2414 zo dňa 29.11.2022 boli obžalovaní A. B. C. a aj A. A. D. uznaní vinnými z popisovaných skutkov, rozhodnutie okresného súdu však ku dňu vydania rozhodnutia správcu dane o prerušení daňového konania nie je právoplatné. Ak z právoplatného trestného rozsudku vyplýva, že osoba konajúca za daňový subjekt sa dopustila zneužitia práva, že daňovým subjektom došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie DPH, potom vyplatenie úroku za jeho oneskorené vrátenie by bolo zhodnotením výnosu z trestnej činnosti neoprávneného uplatnenia nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty. Ak sa osoba, konajúca za daňový subjekt dopustila zneužitia práva tým, že došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, prípadné priznanie úroku za prípadné oneskorenie vyplateného nadmerného odpočtu DPH, resp. jeho vyplatenie by bolo nezákonné. Zároveň by týmto postupom boli poškodené záujmy štátu, ktoré je správca dane pri svojej činnosti povinný chrániť. Konanie na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023 ku dňu vydania tohto rozhodnutia správcu dane nie je ukončené. Nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia príslušného súdu o vine alebo nevine bude správca dane takýmto rozhodnutím viazaný a takéto rozhodnutie bude následne relevantným právnym podkladom pre ďalší postup správcu dane v daňovom konaní. Správca dane po zistení, že sú dané zákonné dôvody na prerušenie daňového konania v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku rozhodol tak, že daňové konanie v súlade s citovaným ustanovením prerušil do právoplatného skončenia trestného konania, vedeného na Okresnom súde v Prešove pod

sp. zn. 4T/5/2019. Správca dane v poučení napadnutého uznesenia uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu podľa § 61 ods. 3 Daňového poriadku nemožno podať odvolanie.

Správna žaloba – žalobné body

9. Správnu žalobou, podanou v zákonnej lehote, sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému ako prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

10. Žalobca v správnej žalobe opísal priebeh administratívneho konania tak ako je uvedený v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia a mal za to, že napadnutým rozhodnutím žalovaného je ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch vyplývajúcich z čl. 20 ods. 1 a čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj ako „Ústava SR“), čo mu zaručuje aj čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, ktorý dáva žalobcovi možnosť obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Žalobca dôvodil, že napadnuté rozhodnutie obmedzuje jeho základné práva tým, že peňažné prostriedky zadržované správcou dane, úrok z omeškania, nemôže žalobca použiť na svoju ďalšiu podnikateľskú činnosť a nemôže vykonávať v súvislosti s nimi čiastkové opatrenia vlastníka, ale aj základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré sa zaručuje aj v konaní pred orgánmi daňovej správy podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, pretože inak by sa jeho ukončenie takýmto spôsobom mohlo predĺžiť aj o niekoľko rokov, čo je absolútne neprípustné. V záujme ústavne konformného výkladu nemožno napadnuté rozhodnutie považovať automaticky za rozhodnutie, ktoré by nepodliehalo súdnemu prieskumu, nakoľko zasahuje do základných práv a slobôd žalobcu. Žalobca vo vzťahu k prípustnosti preskúmania napadnutého rozhodnutia poukázal aj na Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 50/01 zo dňa 02.10.2001 a Rozhodnutia Ústavného súdu SR (sp. zn. III. ÚS 293/05, I. ÚS 354/08, IV. ÚS 24/12 a II. ÚS 236/02). V tejto súvislosti poukázal aj na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/54/2015 zo dňa 25.08.2015 a s ním súvisiaci Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/29/2016 zo dňa 27.09.2018, ktorým bol potvrdený uvedený rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, kde ide o obdobnú vec, teda o prerušenie daňového konania do právoplatnosti trestného konania za odlišných skutkových okolností.

11. V správnej žalobe žalobca namietal, že žalovaný nezistil dostatočne skutkový stav, čo je potrebné na riadne posúdenie veci a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom rozhodnutie ani dostatočne relevantnými dôvodmi neodôvodnil, čo je zároveň inou vadou, ktorá mohla mať a má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žalobca považuje napadnuté rozhodnutie za nedôvodné, nesprávne, nedostatočne odôvodnené a nezákonné v plnom rozsahu zo žalobných dôvodov v úvode uvedených v odôvodnení tejto správnej žaloby. Žalobca je toho názoru, že zákonná podmienka uvedená v paragrafe 61 ods. 1 písm. b) daňového poriadku bola zo strany žalovaného posúdená svojvoľne, nesprávne ani zákone ani dostatočne zdôvodnená. Podobne tomu bolo aj pri predĺžení lehoty na vykonanie daňovej kontroly a následnom vykonaní opätovnej daňovej kontroly.

12. Z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/1/2016 zo dňa 20.04.2017 vyplýva, že zo strany správnych orgánov došlo k nesprávne posúdeniu veci a to vrátane z nesprávneho vyhodnotenia dôvodu na vykonanie opätovnej daňovej kontroly a nedodržania zákonnej lehoty na ukončenie daňovej kontroly a porušenia zásady právnej istoty daňovom konaní, keď Daňový úrad Banská Bystrica uskutočnil opakovanú daňovú kontrolu bez správneho posúdenia zákonných podmienok na jej vykonanie, čo svedčí o nesprávnom posúdení splnenia zákonných podmienok pre výkon daňovej kontroly zo strany daňových orgánov. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s výkonom opakovanej daňovej kontroly poukázal aj na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 334/02 zo dňa 13.05.2003, ktorý je v plnom rozsahu aplikovateľný aj na vylúčenie alebo aspoň obmedzenie možnosti svojvoľného posúdenia správcu dane vo vzťahu k prerušeniu daňového konania vo veci priznania a zaplata úroku z omeškania (sankčného úroku za neoprávnené zadržanie peňažných prostriedkov) napadnutým rozhodnutím, teda posúdenia správcu dane, či v tejto veci je uvádzané trestné konanie konaním o takej skutočnosti, ktoré je rozhodujúcou na vydanie napadnutého rozhodnutia.

13. Žalobca mal za to, že po zrušení rozhodnutí daňových orgánov po opätovnej daňovej kontrole nastala vo veci situácia, že neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie, ktoré by určovalo nárok

na vrátenie uplatneného nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 inak a v inej výške, ako bol žalobcom uplatnený v daňovom priznaní. Zrušením uvedených rozhodnutí daňových orgánov došlo ex lege k obnoveniu stavu pred týmito rozhodnutiami. Keďže v danom prípade k takémuto obnoveniu stavu došlo už po vydaní rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2011, tak dňom 29.12.2011, kedy toto rozhodnutie Daňového riaditeľstva nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť, vznikla pre správcu dane povinnosť vrátiť nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie vo výške uplatnenej žalobcom v podanom daňovom priznaní sume 252 287,50 Eur, pretože uvedeným novým rozhodnutím bol žalobcovi priznaný vyšší nárok na vrátenie uplatneného nadmerného odpočtu, ako tomu bolo v dodatočnom platobnom výmere zo dňa 14.09.2011 a tento vyšší rozdiel, resp. jeho od neodpočítateľná časť sa považuje v zmysle § 35b ods. 5 zákona o správe daní a poplatkov za neoprávnene zadržované peňažné prostriedky daňového subjektu, teda žalobcu.

14. Z uvedeného je nepochybne zrejmé, že nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie bol žalobcovi vrátený dňa 03.02.2012, takže správca dane žalobcovi nevrátil neoprávnene zadržované peňažné prostriedky v lehote 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti a vykonateľnosti nového rozhodnutia, teda bez vrátenia veci na ďalšie konanie a rozhodnutie a ani tieto prostriedky, resp. ich časť nepoužil podľa § 63 zákona o správe daní a poplatkov, nakoľko žalobca o takomto postupe správcom dane nebol vyrozumený.

15. Žalobca s poukazom na ustanovenia Daňového poriadku uviedol, že slovenské právne predpisy súvisiace s priznaním a zaplatením sankčného úroku v dostatočnom rozsahu upravovali túto problematiku a správca dane mal jasne stanovený postup ako priznať a zaplatiť sankčný úrok za neoprávnene zadržávanie peňažných prostriedkov žalobcu v podobe nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 a správca dane mal k dispozícii všetky údaje a veličiny potrebné na výpočet úroku z omeškania. Nadmerný odpočet mal byť zo strany správcu dane žalobcovi vrátený podľa § 79 ods. 1 zákona o DPH do 30 dní od podania daňového priznania k DPH za zdaňovacie obdobie december 2009, teda do 24.02.2010. Nadmerný odpočet bol však žalobcovi vrátený dňa 03.02.2012, teda oneskorene o 708 dní, čo je obdobie neoprávneneho zadržania nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 (odo dňa 25.02.2010 do 03.02.2012). Keďže ide o sankciu podľa § 165 ods. 2 text za bodkočiarkou daňového poriadku, tak pri výpočte úroku je potrebné použiť 15 % RÚS a za tohto stavu je už možné určiť výšku úroku z omeškania nasledovne: $252\,287,50 \text{ Eur} \times 15\% \text{ RÚS} \times 708 \text{ dní omeškania} = 36500$, čo po zaokrúhlení predstavuje úrok 73 405,20 Eur. takto vypočítaný úrok z omeškania mal správca dane zaplatiť žalobcovi do pätnástich dní od vrátenia nadmerného odpočtu, teda do 18.02.2012 a o tomto zaplatení mal správca dane vydať žalobcovi rozhodnutie. Správca dane takýmto zákonným spôsobom nepostupoval a žalobcovi úrok z omeškania dodnes nezaplatil.

16. Žalobca považoval konštatovanie správcu dane, že sankčný úrok, resp. úrok z omeškania sa priznáva zo zákona a po splnení zákonných podmienok, teda nie na základe podanej žiadosti daňového subjektu, za nedôvodné, pretože zákon o správe daní a poplatkov upravoval zákonný výpočet výšky úroku z omeškania, aj zákonný spôsob priznania a zaplatenia v dostatočnom rozsahu a postačujúce ustanovenia sú § 35b ods. 1 až 11 v spojitosti s ustanovením § 63 zákona o správe daní a poplatkov a po nadobudnutí účinnosti Daňového poriadku sú to aj ustanovenia § 165 a § 79 Daňového poriadku, všetky ustanovenia v spojení s ustanovením § 79 zákona o DPH. Keďže žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nekonkretizuje žiadne zákonné podmienky, ani nešpecifikuje, ktoré zákonné podmienky na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania vo veci samej, prípadne neboli žalobcom splnené, tak celé konštatovanie nie je aj nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia. Žalobca nie je povinný zisťovať, čo správca dane chce uvedeným konštatovaním deklarováť, respektíve prečo a na základe, ktorých skutočností uvedených v žiadosti nie je možné priznať úrok za uvedené obdobie a v žalobcom určenej výške.

17. V tejto súvislosti žalobca poukázal na obsah Oznámenia zo dňa 20.02.2020, v ktorom správca dane takmer 8 rokov po rozhodnutí Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky zo dňa 16.12.2011 a takmer 3 roky po vydaní rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf/1/2016 zo dňa 20.04.2017 uviedol, že u spoločnosti REAL TRADE Prešov s.r.o. bola vykonaná kontrola oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH a táto daňová kontrola bola vykonaná v súlade so zákonom, resp. že žiadosť zo dňa 04.01.2012 bola vybavená a požadovaná suma vo výške 252 287,50 Eur bola vrátená daňovému subjektu na jeho bankový účet dňa 03.02.2012. Správca dane ale neuvádzal relevantnosť týchto skutočností, z ktorých 1 je zjavne nepravdivá, nakoľko daňová kontrola riadna

aj opätovná boli označené za nezákonné a druhá je zavádzajúca, pretože Daňový úrad Banská Bystrica s ňou zrejme snaží naznačiť, že keď bola žiadosť dňa zo dňa 04.01.2017 vybavená v zákonnej lehote, tak ako by žalobca nemal mať nárok na úrok z omeškania, pretože k omeškaniu vlastne nedošlo, čo by však bolo dôkazom nesprávneho chápania samotného inštitútu "úroku z omeškania", resp. "sankčného úroku" zo strany Daňového úradu Banská Bystrica, ktorý by mal pri posudzovaní tohto inštitútu vychádzať aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj ako „Súdny dvor EÚ“), týkajúcej sa otázok súvisiacich s týmto inštitútom, najmä rozsudkov vo veciach C-286/94, C-340/95, C-401/95, C-401/95 a C-47/96 "MOLENHEIDE a.i." zo dňa 18.12.1997 a Rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-107/10 "ENEL" zo dňa 12.05.2011 a z neskoršieho uznesenia Súdneho dvora EÚ vo veci C-120/15 "Kovozber" zo dňa 21.10.2015 a v nich uvedenej súvisiacej judikatúry Súdneho dvora EÚ. vzhľadom na uvedené žalobca žiadal, aby súd posúdil prerušenie daňového konania napadnutým rozhodnutím aj z pohľadu vyššie uvedených rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, aby sa zabránilo hromadeniu rozhodnutí vnútroštátnych orgánov (najmä daňových), ale aj súdov všetkých stupňov, ktoré bránia prieniku práva únie do slovenského právneho poriadku a poškodzujú aj žalobcu na právach, ktoré mu vyplývajú z práva únie, aby sa preukázalo, či a aký vplyv môže mať na nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania prebiehajúce, zatiaľ dokonca aj neprávoplatné rozhodnutie v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4T/5/2019, ktoré je zatiaľ stále v štádiu odvolacieho konania, resp. či výsledok tohto trestného konania je možné považovať za skutočnosť, ktorá by mohla preukázať, že k omeškaniu, resp. aj k neoprávnenému zadržiavaniu peňažných prostriedkov žalobcu nedošlo alebo či čakanie na tento výsledok uvedeného trestného konania nie je zo strany žalovaného iba zbytočným prieťahom v konaní vo veci zaplatenia úroku z omeškania za vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009. Podľa názoru žalobcu výsledok trestného konania v uvedenej veci nemôže nijako ovplyvniť, že nadmerný odpočet za uvedené zdaňovacie obdobie bol vrátený v neprímeranej lehote a z tohto dôvodu bez akýchkoľvek pochybností prislúcha žalobcovi úrok z omeškania.

18. Podľa názoru žalobou z množiny rozsudkov vnútroštátnych súdov SR, aj rozsudkov súvisiacich so Stanoviskom správneho kolégia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Snj 36/2019 zo dňa 30.10.2019 v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 6/2019, teda najmä rozsudkov Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžfk/41/2017 zo dňa 23.02.2019 ("LUJAN PLUS"), sp. zn. 5Sžfk/24/2017 zo dňa 28.03.2019 ("AlfaPark"), sp. zn. 3Sžfk 4/2019 zo dňa 17.04.2019 ("INGRAM"), 1Sžfk/24/2018 zo dňa 27.09.2019 ("Kubaščik"), ale aj z rozsudku sp. zn. 3Sžf/97/2008 zo dňa 14.05.2009 ("NEFERTITI") je aj prerušenie daňového konania napadnutým rozhodnutím iba zbytočným prieťahom zo strany žalovaného s cieľom maximálneho sťaženia, resp. znemožnenia zaplatenia úroku z omeškania za neskoré vrátenie / neoprávnené zadržiavanie/ nadmerného odpočtu DPH, nárok na ktorý vyplýva žalobcovi z práva Únie a preto žalobca žiadal súd, aby celú vec posúdil aj z pohľadu čl. 6, ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd a tiež aj posúdením veci z pohľadu čl. 50, ods. 2 Ústavy SR, keďže Krajský súd v Prešove v trestnom konaní ešte nerozhodol právoplatným odsudzujúcim rozsudkom.

19. Žalobca zároveň žiadal, aby súd posúdil aj oprávnenosť žalobcu na nárok na zaplatenie sankčného úroku, resp. aby prihliadol na tú skutočnosť pri posudzovaní dôvodnosti a zákonnosti napadnutého rozhodnutia v spojitosti s irelevantnosťou ostatných dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí, z ktorých žiaden nie je spôsobilý byť skutočnosťou rozhodujúcou pre vydanie rozhodnutia vo veciach daňového konania, pretože nárok na sankčný úrok bol a je daný, nakoľko v zmysle právnej úpravy platnej v čase vzniku skutočnosti pre uplatnenie inštitútu sankčného úroku išlo a ide o neoprávnené zadržiavané peňažné prostriedky a vo veci je možné a potrebné aplikovať ustanovenia o sankčnom úroku v zmysle § 35b zákona o správe daní a poplatkov spôsobom, aby žalobca nebol zaťažovaný a poškodený, napríklad analogickou aplikáciou § 79a zákona o DPH, čo nie je a nebolo ani cieľom zákonodarcu.

20. Podľa žalobcu sa žalovaný vyhol napadnutým rozhodnutím povinnosti uloženej správnym súdom vydať rozhodnutie v predmetnom daňovom konaní účelovo odôvodňoval existenciou trestného konania, ktorého výsledok žiadnom prípade nemožno považovať za skutočnosť rozhodujúcu pre vydanie rozhodnutia o priznaní, respektíve zaplatení sankčného úroku, na ktorý má žalobca nárok. Ani podanie kasačnej sťažnosti zo strany žalovaného nie je dôvodom na prerušenie daňového konania napadnutým rozhodnutím a ani trestné konanie v štádiu odvolania nemôžu byť takýmto dôvodom, čo dokazuje aj tá skutočnosť, že v oznámení zo dňa 20.02.2020, ktoré správca dane považoval za ukončení predmetného konania vôbec neuviedol ako dôvod na zaplatenie úroku z omeškania uvedené trestné konanie, ktoré začalo podnetom zo dňa 11.11.2011. Ak toto trestné konanie nebolo dôvodom nezaplatenia úroku, tak niet právne relevantného dôvodu, aby ním bolo teraz v napadnutom rozhodnutí, keďže žalovaný

neuviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadny relevantný dôvod. Za relevantné dôvody nemožno považovať ani poukazy žalovaného na ním uvedené rozsudky, ktoré sú naviazané na právoplatné rozhodnutie v trestnom konaní, ale trestné konanie, na ktoré poukazuje žalovaný v napadnutom rozhodnutí ešte nie je právoplatné, keďže prebieha odvolacie konanie na Krajskom súde v Prešove. Túto skutočnosť teda treba posudzovať zo strany žalovaného aj podľa článku 50 ods. 1 a 2 Ústavy slovenskej republiky, ktoré žalovaný v napadnutom rozhodnutí síce cituje, ale nerešpektuje ich. Vo veci prerušenie daňového konania a napadnutým rozhodnutím daňové orgány účelovo ignorujú a popierajú rozhodnutia súdov a úmyselne nesprávne argumentujú, čím vedome vyrábajú zbytočné prieťahy v konaní vo veci samej, čoho dôkazom je aj samotné napadnuté rozhodnutie, keď zneužívajú svoje mocenské postavenie v daňovom konaní na ignorovanie a popieranie tie základných práv a slobôd žalobcu.

Vyjadrenie žalovaného k správnej žalobe

21. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že inštitút prerušenia konania v zmysle ustanovenia § 61 Daňového poriadku je procesným inštitútom, ktoré v danom prípade nemá charakter konečného rozhodnutia o hmotnoprávnom nároku, teda o právach a povinnostiach daňového subjektu. Žalovaný poukázal v tejto súvislosti na závery Uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžf/64/2013 zo dňa 30.07.2014, na základe ktorého bol žalovaný toho názoru, že v posudzovanom prípade napadnuté rozhodnutie žalovaného o prerušení konania v kontexte všetkých skutočností nemohlo mať za následok ujmu na subjektívnych právach žalobcu, ako účastníka konania a z tohto dôvodu toto rozhodnutie nie je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v zmysle ustanovenia § 7 písm. e) zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „SSP“), preto žalovaný navrhol správne mu súdu, aby v zmysle ustanovenia § 98 ods. písm. g) SSP v spojení s § 7 písm. e) SSP žalobu, ako neprípustnú odmietol. Prerušenie konania podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku a vydanie napadnutého rozhodnutia žalovaného z dôvodu, ktorý priamo zapríčinil svojim správaním žalobca, ktorého konanie, v súčasnosti posudzované v trestnoprávnej rovine odvolacím súdom nemôže byť spôsobilé privodiť ujmu na subjektívnych právach žalobcu, keď je v súčasnosti sporná samotná existencia, legitimita a zákonnosť ním deklarovaného práva v podobe uplatňovaného nároku jednak na úroky z omeškania, ako aj samotný poukázaný nadmerný odpočet, ktorého zákonnosť je tiež predmetom prebiehajúceho trestného konania. Prerušenie daňového konania z dôvodu správania samotného žalobcu a posúdenia trestnosti tohto konania nemôže žiadnym spôsobom porušiť jeho práva, keďže nebolo právoplatne rozhodnuté, či je vôbec daná samotná existencia ním deklarovaného práva vlastniť majetok a nakladať s ním, v danom prípade s požadovaným úrokom z omeškania a samotným nadmerným odpočtom. Napriek existencii a dôslednému rešpektovaniu prezumpcie neviny v zmysle čl. 50 ods. 2 Ústavy SR správca dane berúc do úvahy všetko, čo v konaní vyšlo najavo v zmysle § 3 ods. 3 Daňového poriadku, nemôže nebrať do úvahy skutočnosti, ktoré pri správe daní vyšli najavo. Týmito skutočnosťami sú práve informácie o prebiehajúcom trestnom konaní. Žalovaný v tejto súvislosti považoval za právne významné poukázať na trestné konanie Okresného súdu Banská Bystrica pod sp. zn. 2Tk/1/2014 zo dňa 20.10.2015, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 4To/89/2015 zo dňa 27.04.2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Tdo/8/2017 zo dňa 26.07.2017, v ktorom bol A. A. D. (ako osoba, vystupujúca v mene personálne prepojených spoločností, ktorá sa domáha práv vyplývajúcich z daňových predpisov) právoplatne odsúdený za zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1, ods. 4 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 12 rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, k peňažnému trestu vo výmere 30.000,- EUR, k náhradnému trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, k trestu zákazu akejkoľvek podnikateľskej činnosti vo svojom mene alebo v mene iného vo výmere 10 rokov. Dňa 20.01.2022 Okresný súd Trenčín vydal Uznesenie sp. zn. 3PP/45/2021, ktorým podmienčne prepustil odsúdeného A. A. D. z výkonu trestu odňatia slobody uloženého rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk/1/2014 zo dňa 20.10.2015 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4To/89/2015 zo dňa 27.04.2016, pričom mu určil skúšobnú dobu vo výmere 5 rokov a súčasne mu nariadil probačný dohľad v trvaní 3 roky. Dňa 03.05.2022 bolo Daňovému úradu Banská Bystrica doručené podanie TALCUM GRUPPO s.r.o., označené ako „Predžalobná výzva na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie júl 2007 a na zaplatenie úroku z omeškania za zdaňovacie obdobie júl 2007 a november 2009“. Podanie bolo formálne podpísané konateľom daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o. A. A. E.. Z písomného vyhotovenie Predžalobnej výzvy je s ohľadom na predchádzajúcu korešpondenciu zrejme osoba skutočného pisateľa – A. A. D. a dňa 02.06.2022 bola podaná (prvá) žaloba proti nečinnosti orgánu

verejnej moci vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici; konanie vedené pod sp. zn. 30Sa/10/2022, ktoré bolo právoplatne zastavené. Je zrejme, že A. A. D. bezprostredne po podmienenom prepustení na slobodu a v skúšobnej dobe pod probačným dohľadom pokračuje v konaní, ktoré je spôsobilé naplniť znaky skutkovej podstaty daňového trestného činu (skrátene dane a poistného), za ktorý bol už právoplatne odsúdený Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 2Tk/1/2014 a zatiaľ neprávoplatne odsúdený Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/5/2019, t. j. jeho konanie vykazuje znaky recidívy. Uvedenému nasvedčuje aj skutočnosť, že A. A. D. je kontinuálne od roku 2000 trestne stíhaný, vo výkone trestu odňatia slobody, podmienenčne prepustený na slobodu, v skúšobnej dobe (s probačným dohľadom) a zároveň mu niekoľkokrát bol uložený aj zákaz výkonu podnikateľskej činnosti vo svojom mene alebo v mene iného. Z časovej osi jednotlivých úkonov daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o. je zrejme, že súvisia s podmieneným prepustením A. A. D. z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko od roku 2020 došlo k aktivizovaniu daňového subjektu, v danom prípade v postavení žalobcu v podobe uplatňovania daňových nárokov voči žalovanému.

22. Trestné konanie, vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 4T/5/2019 v spojení s odvolacím konaním, vedeným na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023 voči osobe, konajúcej v mene právneho predchodcu žalobcu a proti bývalému konateľovi žalobcu, v rámci ktorého boli Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/5/2019 zo dňa 29.11.2022 obžalovaní A. B. C. a A. A. D. uznaní vinnými, len dokrešľuje skutočnosť, že A. A. D. je niekoľkonásobne právoplatne odsúdenou osobou za charakterovo rovnorodé daňové trestné činy (pozn. Krajský súd v Banskej Bystrici – sp. zn. 3T/25/2000 - trestný čin skrátene dane a poistného; Okresný súd Banská Bystrica – sp. zn. 4T/108/2008 - trestný čin neodvedenie dane a poistného; Okresný súd Banská Bystrica – sp. zn. 6T/132/2010 - trestný čin neodvedenia dane a poistného; Okresný súd Banská Bystrica – sp. zn. 2T/56/2015 - trestný čin neodvedenia dane a poistného).

23. Žalovaný poukázal na to, že napriek viacnásobným právoplatným odsúdeniam osoby, konajúcej ako bývalý konateľ v mene žalobcu za charakterovo obdobné konania, v ktorých bol na základe dohody uplatňovaný nadmerný odpočet medzi personálne prepojenými osobami bolo opakovane preukázané, že nešlo o oprávnené uplatňované nároky, ale tieto nároky boli posúdené ako konania trestné a teda neoprávnené nároky. Aj predmetný deklarovaný nárok žalobcu na úroky z omeškania z titulu oneskorene vyplateného nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie november 2009, ktorého sa žalobca domáha, je nie len že predmetom trestného konania, ale toto konanie už bolo prvostupňovým súdom, doposiaľ neprávoplatne, posúdené ako trestný čin a teda bolo konštatované neoprávnené uplatňovanie týchto práv. Uvedená skutočnosť bola z dôkaznej situácie nepochybne prvostupňovým súdom ustálená, hoci doposiaľ nebolo vo veci rozhodnuté právoplatne z dôvodu prebiehajúceho odvolacieho konania, vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023, táto okolnosť je zásadná pre ďalšie konanie žalovaného a predstavuje dostatočný dôvod pre prerušenie konania. Keďže predmetom daňového konania má byť žalovaným deklarované právo na úroky z omeškania za oneskorene vyplatený nadmerný odpočet DPH, pričom nárok samotný na úroky, ako aj samotný nadmerný odpočet je predmetom prebiehajúceho trestného konania, v ktorom bude príslušným súdom s určitosťou zodpovedaná otázka, či takéto právo žalobcu skutočne má, alebo boli jeho nároky uplatňované neoprávnené a teda takýmto právom nedisponuje, takéto právo podľa názoru žalovaného nemôže byť porušené vydaním procesného rozhodnutia žalovaného o prerušení konania.

24. Žalovaný uviedol, že hoci sa žalobca domnieva, že trestné konania sú samostatné a nemajú vplyv na ním uplatňované nároky v správnom konaní, s takouto domnienkou sa nemožno stotožniť. Práve nepochybná a preukázaná opakovaná trestnosť konaní žalobcu, ktorá bola viackrát právoplatne judikovaná príslušným súdom v danom prípade minimálne výrazne spochybňuje legitimitu, zákonnosť a tým aj oprávnenosť a dôvodnosť žalobcom uplatňovaných nárokov a žalovaný ako orgán verejnej správy je rozhodnutiami súdov viazaný. Z týchto dôvodov nie je možné vnímať žalobcom deklarované práva izolovane, neberúc pritom do úvahy doterajšie konanie žalobcu a závažné trestné rozsudky, ktoré takéto deklarované práva neuznali, pretože konštatovali, že išlo o nezákonne uplatňované nároky.

25. Žalovaný ďalej uviedol, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia vyhodnotil všetky podstatné skutočnosti a doposiaľ realizované úkony, pričom po zistení skutkového stavu bola konštatovaná existencia významnej skutočnosti, majúcej priamy vplyv pre vydanie samotného rozhodnutia vo veci uplatnenia nároku na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za zdaňovacie obdobie november 2009. Touto významnou skutočnosťou je výsledok trestného konania, vedeného voči obžalovaným A. B. C. a

A. A. D., ktorí boli Rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 4T/5/2019-2414 zo dňa 29.11.2022 uznaní za vinných zo súdených skutkov.

26. Žalovaný nesúhlasil s argumentmi žalobcu o nezákonomom či svojvoľnom postupe žalovaného, ani o nezrozumiteľnosti napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ žalobca v podanej žalobe uviedol, že žalovaný v odôvodnení nekonkretizuje žiadne zákonné podmienky, ani nešpecifikuje, ktoré zákonné podmienky na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania vo veci samej neboli žalobcom splnené, je potrebné konštatovať, že zrejme došlo zo strany žalobcu k nepochopeniu podstaty inštitútu prerušenia konania, ktoré nie je rozhodnutím o hmotnoprávnom nároku žalobcu, ale ide o procesné rozhodnutie, ktoré má dočasný charakter a nepredstavuje nepriznanie samotného nároku tak, ako sa nesprávne domnieva žalobca v zmysle jeho argumentácie v podanej žalobe. Rozhodnutie o prerušení konania žalovaný odôvodnil v súlade s požiadavkami ustanovenia § 63 Daňového poriadku. Žalovaný pri zistení a zhodnotení skutkového stavu v súvislosti s vydaním napadnutého rozhodnutia vychádzal aj z existujúcej judikatúry, týkajúcej sa obdobnej veci, konkrétne v právnej veci žalobu: INVESTANO s.r.o. so sídlom Podháj 57, 974 05 Banská Bystrica, IČO: 44361769 proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo SR so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane vo veci nepriznania úroku za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH. V zmysle Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/184/2016 zo dňa 28.06.2017 sa krajský súd stotožnil so stanoviskom žalovaného, že v priebehu konania sa stalo významnou skutočnosťou, majúcou podstatný vplyv na konanie o priznaní úroku za oneskorené vrátenie uplatneného nadmerného odpočtu DPH, a to výsledok trestného konania, vedeného Okresným súdom Banská Bystrica proti obžalovanému A. A. D. pod sp zn. 2Tk/1/2014. Tento právny názor potvrdil aj Najvyšší súd SR v Rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžfk/60/2017 zo dňa 18.05.2018, ktorým bola zamietnutá kasačná sťažnosť sťažovateľa, smerujúca proti Rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 23S/184/2016 zo dňa 28.06.2017 v obdobnej veci. V bode 68 tohto rozsudku Najvyšší súd SR uviedol, že: „ak osoba konajúca za žalobcu sa dopustila zneužitia práva tým, že došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, potom je správny záver, že úrok za prípadné oneskorenie vyplateného nadmerného odpočtu DPH, resp. jeho vyplatenie by bolo nezákonné“ a v kontexte uvedeného je neprípustné, aby bolo priznané zhodnotenie výnosu z trestnej činnosti.

27. V zmysle právnych záverov krajského, ako aj Najvyššieho súdu SR je zásadné posúdenie otázky, či osoba, konajúca v mene daňového subjektu, žalobcu, resp. v mene jeho právneho predchodcu, prípadne za spriaznené osoby, sa svojim konaním v súvislosti s uplatneným nadmerným odpočtom a následne úrokom z omeškania dopustila zneužitia práva. Argumenty žalobcu, ktorými poukazuje na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf/1/2016 zo dňa 20.04.2017 v súvislosti so závermi o posúdení dôvodnosti a zákonnosti vykonania opätovnej daňovej kontroly podľa názoru žalovaného v predmetnom konaní nemajú právnu relevanciu, keďže s predmetnou vecou nemajú žiaden súvis. Predmetom súdneho prieskumu je výlučne žalobcom namietané procesné rozhodnutie žalovaného o prerušení konania. Rovnako tak aj požiadavka žalobcu, aby sa správny súd v predmetnom konaní zaoberal hmotnoprávnym nárokom žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania je v posudzovanom konaní nedôvodná, tento nárok ako taký nie je predmetom tohto konania. Žalobca v danom prípade podal všeobecnú správnu žalobu na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného podľa § 177 a nasl. SSP, v zmysle ktorej žiada, aby správny súd toto rozhodnutie zrušil. Aj s poukazom na viazanosť súdu rozsahom a dôvodmi žaloby v zmysle § 134 ods. 1 SSP žalovaný považoval požiadavku žalobcu, aby súd posúdil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania v tomto konaní za nedôvodnú a predčasnú, vzhľadom na charakter predmetného konania.

28. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na Rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp zn. 23S/54/2015 zo dňa 25.08.2015, ktorý sa týkal obdobnej právnej veci za obdobných skutkových okolností, kedy súd rozhodoval o podanej žalobe, smerujúcej proti prerušeniu konania Daňovým úradom Banská Bystrica podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku vo veci priznania nároku za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu na DPH z dôvodu prebiehajúceho trestného konania, vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2Tk/1/2014. Záver krajského súdu potvrdil aj Najvyšší súd SR Rozsudkom sp. zn. 2Sžf/29/2016 zo dňa 27.09.2018, ktorý potvrdil uvedený rozsudok krajského súdu, v ktorom uviedol, že: „podmienkou pre procesný úspech vo veci súdneho prieskumu rozhodnutia je preukázanie splnenia hmotnoprávnej podmienky – preukázanie tvrdenia, že žalobca bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím a postupom správneho orgánu. Účelom správneho súdnictva nie je

poskytovať ochranu pred akoukoľvek formálnou nezákonnosťou zistenou v konaní a rozhodovaní správneho orgánu, ale len pred takou nezákonnosťou, ktorá materiálne poškodzuje individuálnu sféru žalobcu tvorenú jeho základnými právami a slobodami“. Najvyšší súd SR poukázal na skutočnosť, že: „námietka poukazujúca na hrozbu, že prípadné rozhodnutie o výške úroku by vzhľadom na jeho vydanie až po skončení trestného konania mohla trvať celé roky, nepostačuje na osvedčenie hrozby alebo existencie tvrdenej ujmy. Námietka žalobcu poukazujúca na použitie vedomosti o vedení trestného konania, ako zákonného dôvodu na prerušenie konania až v opakovanom konaní o výške úroku z omeškania za vrátenie nadmerného odpočtu nemôže byť úspešná, nakoľko odvolací súd nemá žiadnu vedomosť o ustanovení, ktoré by upravovalo povinnosť prerušiť vecne súvisiace daňové konanie od momentu vedomosti o vedení trestného konania proti dotknutému daňovému subjektu“. Z uvedeného dôvodu žalovaný považoval argumentáciu žalobcu, týkajúcu sa nedôvodnosti prerušenia konania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania za nedôvodnú a neopodstatnenú. Napriek tvrdeniam žalobcu, že toto trestné konanie, aktuálne prebiehajúce na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023 nie je možné v žiadnom prípade považovať za skutočnosť rozhodujúcu pre vydanie rozhodnutia o priznaní, resp. zaplatení sankčného úroku, žalovaný uviedol, že práve toto trestné konanie je právne významnou a rozhodujúcou skutočnosťou pre ďalší postup správcu dane vo vzťahu k posúdeniu žalobcom uplatňovaného nároku, čo preukázateľne judikoval tak Krajský súd v Banskej Bystrici v Rozsudku sp zn. 23S/54/2015 zo dňa 25.08.2015, ako aj Najvyšší súd SR v Rozsudku sp. zn. 2Sžf/29/2016 v obdobnej veci týkajúcej sa obdobnej skutkovej situácie v prípade subjektu INVESTANO s.r.o. Žalovaný zdôraznil, že v predmetnom konaní išlo o analogický skutkový a právny stav z hľadiska konania A. A. D., ako v prípade uplatnenia nadmerného odpočtu a úroku za zdaňovacie obdobie november 2009, t. j. uplatnenie nadmerného odpočtu z prevodu spolujateľských práv na riešenie – žiadosť o udelenie patentu s názvom „Spôsob úpravy mastencového produktu s vysokým stupňom čistoty.“ V týchto prípadoch bol uplatnený úrok za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie február 2010. V tomto prípade vedené trestné konanie proti konateľovi žalobcu INVESTANO s.r.o. poslúžilo na to, aby bolo možné preukázať, alebo vyvrátiť, či sa daňový subjekt v danom prípade dopusti zneužitia práva a teda, či došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie DPH. Prevod práv a následné uplatnenie odpočtu dane len sledovalo získanie neoprávnenej finančnej výhody vyplatením nadmerného odpočtu spoločnosti INVESTANO s.r.o. Uvedená skutočnosť bola bezpochyby preukázaná na základe záverov Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorý rozsudkom sp. zn. 4To/89/2015 zo dňa 27.04.2016 odvolanie obžalovaného A. A. D. zamietol konštatujúc správnosť skutkových a právnych záverov prvostupňového súdu v otázke viny a trestu obžalovaného. V prípade, že by správca dane v tomto prípade konanie neprerušil, bola by zrejme spôsobená nezvratná škoda štátu, ktorého záujmy je správca dane povinný chrániť v intenciách ustanovenia § 3 ods. 1 Daňového poriadku. Preto nie je možné súhlasiť s námietkami žalobcu, že výsledok trestného konania nemôže nijako ovplyvniť to, že nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 bol vrátený v neprimeranej lehote. Naopak, v rozpore s argumentmi žalobcu, práve závery prebiehajúceho trestného konania môžu znamenať, že nadmerný odpočet nemal byť vrátený vôbec, pretože bol uplatnený neoprávnene, k čomu smerujú aj doterajšie zistenia prvostupňového súdu v zmysle Rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/5/2019 zo dňa 29.11.2022, pričom aj pre správny súd sú závery príslušných orgánov v otázke spáchania trestného činu v zmysle ustanovenia § 131 SSP záväzná a je nimi viazaný.

29. Argumenty žalobcu o vzniku reálnej ujmy na jeho strane a nemožnosti vykonávania podnikateľskej činnosti podľa názoru žalovaného nie sú dôvodné a v zmysle záverov formulovaných v rozhodnutiach súdov ani opodstatnené. Naopak, z obsahu podanej žaloby je evidentný zámer žalobcu za každú cenu dosiahnuť rozhodnutie a vyplatenie ním uplatňovaného nároku na úrok z omeškania pred tým, ako o veci právoplatne rozhodne odvolací súd a to napriek skutočnosti, že tento nárok, teda jeho existencia a zákonnosť, ako aj samotný nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie november 2009 je v súčasnosti posudzovaný v trestnoprávnej rovine, o čom žalobca preukázateľne má vedomosť, keďže vo veci už bol vydaný prvostupňový odsudzujúci rozsudok. Prípadné potvrdenie záverov prvostupňového súdu odvolacím súdom bude zásadnou skutočnosťou v zodpovedaní otázky existencie nároku na úrok z omeškania, uplatňovaný žalobcom z dôvodu, že v tomto prípade by mal charakter príjmu z trestnej činnosti. V tejto súvislosti žalovaný zdôraznil, že aj v danom prípade, kedy sa žalobca domáha priznania nároku na úroky z omeškania z titulu oneskorene vráteného nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie november 2009 ide o obdobnú skutkovú situáciu, týkajúcu sa obdobných personálne prepojených spoločností za účelom uplatnenia nadmerného odpočtu vo vzťahu k službe využívania patentu v oblasti úpravy mastenca tak, ako tomu bolo aj v prípade uplatňovania nadmerného odpočtu spoločnosťou INVESTANO s.r.o., ktoré konanie bolo právoplatne posúdené ako trestný čin.

30. Obdobná skutková situácia je aj v danom prípade, kedy je A. A. D., ako splnomocnený zástupca spoločnosti TALCO SLOVAKIA, s.r.o. obžalovaný z trestného činu skrátenia dane a poistného podľa ust. § 276 ods.1, ods. 4 Trestného zákona formou pomoci podľa § 21 ods.1 písm. d) Trestného zákona a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s účinnosťou od 30.09.2012 a to formou pomoci podľa § 21 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a A. B. C. ako konateľ spoločnosti REAL TRADE Prešov, s.r.o. právneho predchodcu TALCUM GRUPPO s.r.o. je obžalovaný z trestného činu skrátenia dane a poistného podľa ust. § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona formou pomoci podľa § 21 ods.1 písm. d) Trestného zákona a zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s účinnosťou od 30.09.2012 za zdaňovacie obdobie november 2009. Tieto okolnosti boli podľa názoru žalovaného legitímnym dôvodom prerušenia daňového konania s cieľom zabezpečenia právneho posúdenia konania žalobcu kompetentným orgánom, príslušný súdom, pretože len týmto postupom bude zákonným spôsobom bez akýchkoľvek pochybností zodpovedaná pre daňové konanie zásadná otázka, či nároky, uplatňované žalobcom majú charakter zneužitia práva. Pokiaľ takýto postup bol v prípade subjektu INVESTANO s.r.o. posúdený ako dôvodný a zákonný, žalovaný bol toho názoru, že obdobný postup žalovaného vo vzťahu k žalobcovi za existencie zákonných dôvodov, ktoré boli konštatované a riadne zdôvodnené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaného vylučujú domnienky žalobcu o svojoľnom postupe správcu dane. V prípade nadobudnutia právoplatnosti rozsudku v predmetnom trestnom konaní nemožno akémukoľvek nároku daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o. za zdaňovacie obdobie november 2009 poskytnúť právnu ochranu v podobe súdneho rozhodnutia v neprospech žalovaného a teda ide o tak významnú skutočnosť, že bolo potrebné zvoliť procesný postup v podobe rozhodnutia o prerušení daňového konania.

31. Žalovaný nesúhlasil so žalobcom, že prerušením konania napadnutým rozhodnutím žalovaný v postavení správcu dane účelovo a úmyselne nesprávne argumentuje, čím vedome vyrába zbytočné prietahy aj v konaní vo veci samej a zneužíva svoje mocenské postavenie v daňovom konaní. Podľa žalovaného to bol žalobca, ktorý žiadosť o vyplatenie úroku z predmetného oneskorene vráteného nadmerného odpočtu za obdobie od 25.02.2010 – 03.02.2012 žalovanému ako správcovi dane doručil dňa 23.01.2020, t. j. takmer 8 rokov po vrátení nadmerného odpočtu daňovému subjektu, ktorý bol vrátený dňa 03.02.2012. Aj z tohto dôvodu je nutné tvrdenia žalobcu o prietahoch v konaní považovať za nepodložené bez právneho významu. Naopak, žalovaný vydaním napadnutého rozhodnutia dôsledne rešpektuje prezumpciu neviny zakotvenú v čl. 50 ods. 2 Ústavy SR, o čom svedčí skutočnosť, že daňové konanie prerušil, pretože vzhliadol za významné začatie konania o inej skutočnosti, rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, ktorou je prebiehajúce trestné konanie. Žalovaný si o otázke, či bol spáchaný trestný čin nemôže urobiť úsudok sám.

32. Vzhľadom na uvedené žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe navrhol, aby správny súd v zmysle ustanovenia § 98 ods. 1 písm. g) v spojení s § 7 písm. e) SSP žalobu ako neprípustnú odmietol a v prípade, ak sa správny súd nestotožní s návrhom žalovaného na odmietnutie správnej žaloby, žalovaný navrhol, aby správny súd v zmysle § 190 SSP správnu žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného (replika)

33. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu požiadal o zistenie stavu konania vo veci kasačnej sťažnosti žalovaného vo veci vedenej na správnom súde pod sp. zn. BB-28Sa/5/2023 a tiež aby preveril zákonnosť napadnutého rozhodnutia z hľadiska toho, kedy došlo k jeho odoslaniu žalovaným, nakoľko z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, kedy žalovaný toto rozhodnutie odoslal žalobcovi elektronickými prostriedkami a deň odoslania rozhodnutia žalovaného podľa § 61, ods. 3 Daňového poriadku musí byť skorší ako deň prerušenia daňového konania, ktorý uviedol žalovaný v napadnutom rozhodnutí.

34. K návrhu žalovaného na odmietnutie žaloby ako neprípustnej podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP žalobca zopakoval, že rozhodnutie o prerušení daňového konania môže byť spôsobilé nielen obmedziť základné právo podnikat' podľa článku 35 Ústavy SR a základné právo vlastníť a pokojne užívať majetok podľa článku 20 Ústavy SR, ale aj základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré sa zaručuje aj v konaní pred orgánmi daňovej správy, pretože v dôsledku prerušenia daňového konania sa jeho ukončenie môže predĺžiť aj o niekoľko rokov. V záujme

ústavne konformného výkladu (článku 152 ods. 4 Ústavy SR) vychádzajúc z účelu a zmyslu súdnej kontroly rozhodovacej činnosti a postupov verejnej (daňovej) správy, nemožno rozumne uvažovať v intenciách automatického vylúčenia rozhodnutí o prerušení daňového konania zo súdneho prieskumu. Podľa žalobcu rozhodnutia o prerušení daňového konania, vrátane napadnutého rozhodnutia, spadajú pod prieskumnú právomoc príslušného správneho súdu za predpokladu, že zasahujú do niektorého zo základných práv a slobôd (v danej veci ide o zásah do základných práv podľa článku 20 a 35 Ústavy SR), a to bez ohľadu na doslovné znenie § 7 písm. e) SSP (predtým § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku). Takýto výklad korešponduje aj s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, napr. Rozsudok rozšíreného senátu NSS ČR, č. j. 9Afs 13/2008-90 zo dňa 24.11.2009, ale aj Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Sžf/29/2016, zo dňa 27.09.2018. Aplikovateľnosť právneho záveru Najvyššieho správneho súdu Českej republiky aj na Slovensku vyplýva z obdobného znenia § 7 písm. e) SSP (predtým § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku) s § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. „Soudního řádu správního“ (keď zo súdneho preskúmania sú vylúčené úkony správneho orgánu predbežnej povahy), ako aj z totožnej úpravy generálnej klauzuly v článku 46 ods. 2 Ústavy SR a v článku 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, prijatej ako ústavný zákon ešte Federálnym zhromaždením ČSFR, ktorá nebola zrušená ani v jednom z ČSFR nástupníckych štátov. Najvyšší súd SR aj v iných súvislostiach uviedol, že je povinnosťou správnych súdov, ako justičných orgánov demokratického a právneho štátu pri interpretácii zákonov, zabrániť faktickému odopretiu spravodlivosti tiež cestou aplikácie princípu priority ústavne konformnej interpretácie jednoduchého práva a ďalej uviedol, že v prípade pochybností nie je vadou konania, ak súd reštriktívnym výkladom ustanovenia § 7 písm. e) SSP (predtým § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku) poskytol účastníkovi súdnu ochranu v súlade s čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46, ods. 1, 2 Ústavy SR (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/56/2008 a Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžf/31/2011 zo dňa 25. 8. 2011). Článok 46 ods. 2 Ústavy SR síce pripúšťa zákonné obmedzenie práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej (teda aj daňovej) správy, čo je realizované prostredníctvom § 79 (predtým § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku), nemôže však súvisieť s rozhodnutím dotýkajúcim sa základných práv a slobôd. Z judikatúry Ústavného súdu SR v tejto súvislosti možno poukázať na Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 50/01 zo dňa 02.10.2001. Najvyšší súd SR pripustil aj prieskum rozhodnutia o prerušení daňovej kontroly namietaného až v žalobe s tým, že správny orgán môže posúdiť zákonnosť rozhodnutia daňovej správy v rôznych typoch konania v správnom súdnictve (žaloba proti rozhodnutiu, ochrana pred nezákonným zásahom, resp. konanie proti nečinnosti). Na základe uvedeného je teda povinnosťou správneho súdu skúmať možné účinky konkrétneho rozhodnutia na sféru základných práv a slobôd daňového subjektu a v prípade zistenia danosti tejto väzby, preskúmať zákonnosť rozhodnutia o prerušení daňového konania (resp. aj daňovej kontroly) a to práve v záujme ústavne konformného výkladu § 7 písm. e) SSP (predtým § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku) v spojení s článkom 46 ods. 2 druhá veta Ústavy SR. Z tohto dôvodu správcovia dane sú povinní odôvodňovať svoje rozhodnutia tak, aby z nich bol zrejmitý najmä vecný dôvod prerušenia daňového konania a v odôvodnení by mali jasne a zrozumiteľne vysvetliť aké informácie očakávajú a aký je vplyv týchto očakávaní na priebeh a závery daňového konania, ktoré bolo rozhodnutím prerušené. Pokiaľ ide totiž o dôvody, kvôli ktorým správcovia dane prerušujú daňové konania (aj daňové kontroly), tak tieto nie vždy korešpondujú so zmyslom a účelom tých zákonných ustanovení, ktoré túto možnosť správcovi dane dávajú. Správcovia dane nemôžu pristupovať k prerušeniu daňového konania účelovo, a to len v snahe oddialiť vrátenie nadmerného odpočtu DPH, resp. priznanie a zaplatenie úroku z omeškania, o ktoré ide aj vo veci samej.

35. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu žalobcu uviedol, že jeho odôvodnenie je založené na popise trestných konaní (v spojitosti aj s rozhodnutiami správnych orgánov) proti A. D. a nie na vecnom odôvodnení dôvodu prerušenia daňového konania vo veci priznania a zaplatenia úroku z omeškania, pretože je nepochybné, že žalovaný vrátil žalobcovi nadmerný odpočet na účet žalobcu dňa 03.02.2012, t. j. oneskorene o 708 dní. Žalovaný vôbec neobjasnil, prečo by žalobcovi nemal priznať a zaplatiť úrok z omeškania v zákonom stanovenej lehote podľa § 79, DP v spojitosti s § 79 zákona o DPH. Žalobca zopakoval argumentáciu uvedenú v správnej žalobe, že odvolávanie sa na prebiehajúce trestné konanie voči A. D. sa javí ako zbytočné priesťahy v daňovom konaní vo veci zaplatenia úroku z omeškania za preukázateľne a nepochybné oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH za predmetné zdaňovacie obdobie, nakoľko toto trestné konanie nie je spôsobilé ovplyvniť skutočnosť, že nadmerný odpočet DPH bol vrátený oneskorene a ani nemôže nijako ovplyvniť skutočnosť, že žalovaný v zákonnej lehote žalobcovi nepriznal a nezaplatil úrok z omeškania. Odôvodňovanie nepriznania a nezaplatenia príslúchajúceho úroku z omeškania prebiehajúcim trestným konaním nemá oporu v zákone a je v rozpore

so zásadou prezumpcie nevinny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na obdobné konanie u spoločnosti INVESTANO, s.r.o., konkrétne na list žalovaného zo dňa 16.08.2013, doplnený listom zo dňa 30.09.2013, ktorého prílohou bolo aj rozhodnutie o priznaní úroku zo dňa 16.09.2013, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že 1/ žalovaný mal zákonnú povinnosť pri oneskorenom vrátení nadmerného odpočtu v zákonnej lehote priznať žalobcovi úrok z omeškania a to rozhodnutím a v zákonnej lehote mal zákonnú povinnosť žalobcovi tento úrok aj zaplatiť, avšak žalovaný takto nepostupoval a úrok z omeškania žalobcovi nepriznal ani nevyplatil; 2/ ani výsledok daňovej kontroly nijako neovplyvní skutočnosť, že správca dane (žalovaný) nemeškal s vrátením nadmerného odpočtu DPH, či už by daňovou kontrolou bol, resp. nebol priznaný.

36. Žalobca na záver repliky uviedol, že trestné konanie na Okresnom súde Prešov sp. zn. 4T/5/2019 pokračuje, nakoľko Krajský súd v Prešove v konaní pod sp. zn. 2To/25/2023 zo dňa 17.10.2024 zrušil rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 29.11.2022 a vec vrátil opäť na Okresný súd Prešov na ďalšie konanie a rozhodnutie, a to z dôvodu zistenia rozsiahlych a podstatných nedostatkov, najmä nezodpovedanie rozhodujúcich a podstatných skutočností, ktoré sa javia ako sporné pri ustálení skutkového stavu a jeho právneho posúdenia. Takýto záver Krajského súdu v Prešove, po dvanástich rokoch trestného konania, len potvrdzuje potrebu, aby vo veci rozhodol zákonný sudca, ktorým však je Súdny dvor EÚ, nakoľko otázka zneužitia práva únie v oblasti DPH, po rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-504/10 „TANOARCH“, je v kompetencii Súdneho dvora EÚ v spojitosti s bodom 52 a 53 citovaného rozsudku zo dňa 27.10.2011 a všetky rozhodnutia vnútroštátnych súdov, aj vo veci úroku z omeškania vydané po 27.10.2011 sú v zjavnom rozpore so súvisiacou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (napr. Uznesenie Súdneho dvora EÚ vo veci C-120/15 zo dňa 21.10.2015, bod 19 a 33, „KOVZBER“), a preto žalobca požiadal správny súd, aby aj vo veci úrokov prerušil konanie a obrátil sa na Súdny dvor EÚ s návrhom na prejudiciálne konanie, v ktorom by sa s konečnou platnosťou vyriešila aj otázka nezaplatenia úroku z omeškania vo veci samej z dôvodu prebiehajúceho trestného konania.

Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu (duplika)

37. K tvrdeniam žalobcu, že dôvody, kvôli ktorým správcovia dane prerušujú daňové konania aj daňové kontroly nie vždy korešponujú so zmyslom a účelom tých zákonných ustanovení, ktoré túto možnosť správcovi dane dávajú, ako aj k tomu, že správcovia dane nemôžu pristupovať k prerušeniu daňového konania účelovo, len v snahe oddialiť vrátenie nadmerného odpočtu DPH, resp. priznanie a zaplatenie úroku z omeškania, o ktoré ide vo veci samej, žalovaný uviedol, že takéto všeobecné názory žalobca ničím nepodložil, možno ich teda vnímať len v rovine ničím nepodložených úvah. Takéto vágne konštatovanie nepredstavuje žiaden vecný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý spochybniť zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného o prerušení konania. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že správca dane je oprávnený prerušiť konanie za predpokladu existencie niektorých zákonných dôvodov, umožňujúcich takéto prerušenie, pričom takéto rozhodnutie musí byť aj riadne vecne odôvodnené tak, ako tomu bolo podľa žalovaného aj v posudzovanom prípade. Za splnenia týchto podmienok nemožno hovoriť o účelovosti v zmysle domnienok žalobcu, smerujúcimi o oddialeníu rozhodnutia o úroku z omeškania. Pokiaľ žalobca poukázal na absenciu odôvodnenia rozhodnutia o prerušení konania, pričom namietal, že toto odôvodnenie neobjasňuje, prečo by žalobcovi nemal priznať a zaplatiť úrok z omeškania v zákonom stanovenej lehote žalovaný zopakoval, že rozhodnutie o prerušení konania nemožno stotožňovať s rozhodovaním o hmotnoprávnom nároku žalobcu. Zároveň žalovaný riadne konkretizoval a dostatočne zdôvodnil potrebu prerušenia konania, keďže je právne významné zodpovedanie otázky, či osoba, konajúca v mene daňového subjektu, žalobcu, resp. v mene jeho právneho predchodcu, prípadne za spriaznené osoby, sa svojim konaním v súvislosti s uplatneným nadmerným odpočtom a následne úrokom z omeškania dopustila zneužitia práva a od tohto posúdenia sa odvíja následne legitimita prípadného nároku žalobcu.

38. Žalovaný opätovne poukázal na to, že prerušenie konania v zmysle ustanovenia § 61 Daňového poriadku je procesným inštitútom, ktoré v danom prípade nemá charakter konečného rozhodnutia o hmotnoprávnom nároku, teda o právach a povinnostiach daňového subjektu. Prerušenie konania podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku neznamená rozhodnutie žalovaného o nepriznaní úroku z omeškania tak, ako to uviedol žalobca. Rozhodnutie žalovaného o prerušení konania má dočasný charakter a nepredstavuje nepriznanie samotného nároku. Dôvody prerušenia konania žalovaný riadne konkretizoval a odôvodnenie rozhodnutia o prerušení konania je v súlade s požiadavkami ustanovenia § 63 Daňového poriadku a ako procesné rozhodnutie je za predpokladu existencie zákonných dôvodov

výlučne v autonómii žalovaného. S poukazom na uvedené žalovaný považoval námietky žalobcu o absencii zdôvodnenia nepriznania úroku z omeškania za nedôvodné, vecne nesúvisiace s predmetom žaloby.

39. Hoci žalobca vo svojej replike poukázal aj na nedostatočne zistený skutkový stav, jeho nesprávne právne posúdenie aj nedostatočné odôvodnenie, žalobca tieto všeobecné tvrdenia nekonkretizoval a neuviedol, v čom konkrétne spočíva nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne právne posúdenie a nedostatočné odôvodnenie. Absencia žalobcom uvádzaných náležitostí žalobou napadnutého rozhodnutia o prerušení konania je preto len v rovine domniek žalobcu, nie je preukázaná žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami a z týchto dôvodov nepreukazuje existenciu žalobcom uvádzaných žalobných dôvodov pre zrušenie žalovaného rozhodnutia o prerušení konania, ani reálnu existenciu ujmy žalobcu, ktorá by mala vyplývať z prerušenia daňového konania žalovaným.

40. Žalobca v replike zároveň konštatoval, že vo veci prevodov práv a s tým súvisiacich transakcií prebehli aj dovolacie konania vo všetkých trestných veciach a konania o ústavnej sťažnosti, kde bol A. D. neúspešný. Najvyšší správny súd SR, ako aj dovolací súd a Ústavný súd SR dovolania aj sťažnosti postupne zamietli, ale všetky rozhodnutia vnútroštátnych súdov sú podľa žalobcu v rozpore s právom únie, či už v oblasti DPH, právomoci Súdneho dvora EÚ, ale aj vo veci úrokov z omeškania, čo vidieť podľa žalobcu aj v napadnutom rozhodnutí žalovaného. Z uvedeného názoru žalobcu je podľa žalovaného možné vyvodiť záver, že pokiaľ nebudú orgány verejnej moci a súdy rozhodovať výlučne podľa predstáv žalobcu, všetky rozhodnutia či postupy považuje žalobca za rozporné s právom únie. Uvedený záver považoval žalovaný za subjektívny pocit krivdy žalobcu, v ktorom však absente právy základ, ako aj preukázanie týchto názorov žalobcu.

41. Žalovaný ďalej opätovne poukázal na závery Krajského súdu v Banskej Bystrici uvedené v Rozsudku sp. zn. 23S/184/2016 zo dňa 28.06.2017 a v Rozsudku sp. zn. 23S/54/2015 zo dňa 25.08.2015, ako aj na závery Najvyššieho súdu SR v Rozsudku sp. zn. 6Sžfk/60/2017 zo dňa 18.5.2018 a v Rozsudku sp. zn. 2Sžf/29/2016 zo dňa 27.09.2018 a zopakoval svoju argumentáciu uvedenú vo vyjadrení k správnej žalobe s tým, že vedené trestné konanie je právne významnou a rozhodujúcou skutočnosťou pre ďalší postup správcu dane vo vzťahu k posúdeniu žalobcom uplatňovaného nároku.

42. Vo vzťahu k skutočnosti, že trestné konanie na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4T/5/2019 pokračuje, keďže Krajský súd v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023 dňa 17.10.2024 zrušil rozsudok okresného súdu, čo žalobca považoval za potvrdenie potreby, aby vo veci rozhodol zákonný sudca, ktorým je podľa žalobcu Súdny dvor EÚ, nakoľko otázka zneužitia práva únie v oblasti DPH je podľa neho v kompetencii Súdneho dvora EÚ, týmto podľa žalovaného žalobca deklaruje, že odmieta trestné konanie a s ním spojené závery, týkajúce sa posudzovania ním uplatňovaného nároku v trestnoprávnej rovine. Uvedené zrejme plynie aj zo skutočnosti, že opakovaná trestnosť obdobných konaní prostredníctvom uplatňovaných nárokov žalobcu, ktorá bola viackrát právoplatne judikovaná príslušným súdom v danom prípade minimálne výrazne spochybňuje legitimitu, zákonnosť a tým aj oprávnenosť a dôvodnosť žalobcom uplatňovaných nárokov a žalovaný, ako orgán verejnej správy je rozhodnutiami súdov viazaný. Žalobca sa domáha priznania nároku na úroky z omeškania z titulu oneskorene vráteného nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie november 2009, pričom ide o obdobnú skutkovú situáciu, týkajúcu sa obdobných personálne prepojených spoločností za účelom uplatnenia nadmerného odpočtu vo vzťahu k službe využívania patentu v oblasti úpravy mastenca tak, ako tomu bolo aj v prípade uplatňovania nadmerného odpočtu spoločnosťou INVESTANO s.r.o., ktoré konanie bolo právoplatne posúdené ako trestný čin, teda nemožno spochybniť existenciu záväzných trestných rozsudkov, ktoré takéto deklarované práva neuznali, pretože konštatovali, že išlo o nezákonne uplatňované nároky.

43. Predmetom daňového konania má byť žalobcom deklarované a uplatňované právo na úroky z omeškania za oneskorene vyplatený nadmerný odpočet DPH, pričom nárok na úroky, ako aj samotný nadmerný odpočet je predmetom prebiehajúceho trestného konania, v ktorom bude príslušným súdom s určitosťou zodpovedaná otázka, či takéto právo žalobca skutočne má, alebo boli jeho nároky uplatňované neoprávnené a teda takýmto právom nedisponuje. Z uvedeného dôvodu závery Okresného súdu Prešov v otázke posúdenia tohto konania v trestnoprávnej rovine bude zásadnou skutočnosťou v zodpovedaní otázky existencie nároku na úrok z omeškania, uplatňovaný žalobcom z dôvodu, že v tomto prípade by mal charakter príjmu z trestnej činnosti. V kontexte uvedeného trestného konania, vedené

vo vzťahu k osobe, konajúcej v mene právneho predchodcu daňového subjektu TALCUM GRUPPO s.r.o. a proti bývalému konateľovi daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o., v súčasnosti vedené Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 4T/5/2019 je potrebné vnímať ako rozhodnú skutočnosť, ktorá má zásadný význam z pohľadu posúdenia charakteru tohto konania. V prípade právoplatného rozhodnutia o vine v danom prípade nebude možné akémukoľvek nároku daňového subjektu TALCUM GRUPPO, s.r.o. za zdaňovacie obdobie november 2009 poskytnúť právnu a teda ide o tak významnú skutočnosť, že bolo potrebné zvoliť procesný postup v podobe rozhodnutia o prerušení daňového konania. Žalovaný zopakoval, že si o otázke, či bol spáchaný trestný čin nemôže urobiť úsudok sám. Nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia príslušného súdu o vine alebo nevine bude žalovaný takýmto rozhodnutím viazaný a takéto rozhodnutie bude následne relevantným právnym podkladom pre ďalší postup správcu dane v daňovom konaní.

44. Vzhľadom k tomu, že žalobca v zaslanej replike neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybníť postup žalovaného, ani vrátenie predmetnej trestnej veci odvolacím súdom na ďalšie konanie Okresnému súdu Prešov (sp. zn. 4T/5/2019) podľa názoru žalovaného nemá pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného o prerušení konania žiadny právny význam, žalovaný sa v plnom rozsahu pridržiaval svojho vyjadrenia k podanej žalobe. Dĺžka trestného konania môže byť zohľadnená pri prípadnom ukladaní trestu v prípade uznania viny v trestnom konaní, avšak nemá vplyv na prebiehajúce správne konanie o podanej správnej žalobe. V nadväznosti na uvedené je podľa Žalovaného v posudzovanom prípade daná existencia zákonných dôvodov na prerušenie daňového konania v zmysle ustanovenia § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku a z uvedených dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie o prerušení konania žalovaného, ktorým prerušil daňové konanie v súlade s citovaným ustanovením § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku do právoplatného skončenia trestného konania, vedeného na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 4T/5/2019 za dôvodné, zákonné, opodstatnené a vecne správne.

Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovaného

45. Žalobca vo vyjadrení poukázal na to, že vo veci žaloby Krajskej prokuratúry Banská Bystrica proti nečinnosti žalovaného Najvyšší správny súd SR Uznesením sp. zn. 1Sfk/34/2024 zo dňa 21.02.2025 zamietol kasačnú sťažnosť žalovaného podanej proti uzneseniu správneho súdu BB-28Sa/5/2023 zo dňa 30.05.2024. Žalobca zároveň vo vyjadrení obsiahlo zreprodukoval závery uvedených rozhodnutí kasačného súdu a správneho súdu a na záver uviedol, že zotráva na tom, že žalovaný prerušením daňového konania vytvára zbytočné prietahy v daňovom konaní vo veci zaplata úroku z omeškania za preukázateľne a nepochybné oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009. Žalobca opätovne zdôraznil, že prebiehajúce trestné konanie nemá a v žiadnom prípade nebude mať žiadny vplyv na rozhodovanie o priznaní a zaplatení úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009. Trestné konanie totiž nie je konaním o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia o priznaní a zaplatení úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009, tak ako to vyžaduje ustanovenie § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku, preto odôvodňovanie nepriznania a nezaplata príslúchajúceho úroku z omeškania prebiehajúcim trestným konaním nemá oporu v zákone a je v rozpore so zásadou prezumpcie neviny podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR. Žalobca mal za to, že žalovanému nič nebráni, aby vo veci priznania úroku z omeškania rozhodol rozhodnutím.

46. Pokiaľ má žalovaný pochybnosti o tom, či nadmerný odpočet DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 vôbec mal byť žalobcovi vrátený, tak to nie je predmetom (rozhodujúcou skutočnosťou) rozhodovania o priznaní úroku z omeškania, pretože o tom už rozhodol Daňový úrad Banská Bystrica a Finančné riaditeľstvo SR, a to rozhodnutím zo dňa 16.12.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 29.12.2011 a vrátením nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 dňa 03.02.2012. Ak ale žalovaný aj napriek tomu nechce zaplatiť úrok z dôvodu, že by priznaním a zaplatením predmetného úroku z omeškania mohlo dôjsť k zhodnoteniu výnosu z trestnej činnosti, čo by mohlo nastať v prípade, keby trestné konanie skončilo odsúdením obžalovaných (A. C. a A. D.), tak ani takáto skutočnosť nie je dôvodom na prerušenie daňového konania vo veci priznania a zaplata úroku z omeškania, pretože žalovaný v spolupráci s orgánmi činnými v trestnom konaní má zákonné možnosti, aby sa žalobcovi priznaný a zaplatený úrok z omeškania reálne nevyplatil skôr ako skončí trestné konanie, a to napríklad postupom podľa § 83 Trestného poriadku, ako tomu bolo aj v prípade spoločnosti INVESTANO s.r.o. V súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním treba brať do úvahy aj to, že výsledok

trestného konania môže byť aj iný ako odsudzujúci rozsudok pre obžalovaných - trestné konanie môže skončiť aj oslobodením obžalovaných spod obžaloby, resp. trestné konanie môže byť aj zastavené (napr. z dôvodu premlčania) a žalovaný si nebude môcť urobiť sám záver o tom, či vo veci bol spáchaný trestný čin. Aj z týchto dôvodov je zrejmé, že výsledok trestného konania nie je rozhodujúcou skutočnosťou v zmysle § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku, ktorá by bola spôsobilou byť dôvodom prerušenia daňového konania v zmysle uvedeného ustanovenia Daňového poriadku. Žalobca k vyjadreniu pripojil Uznesenie Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 1Sfk/34/2024 zo dňa 21.02.2025.

47. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému na vedomie dňa 10.10.2025.

Posúdenie podstatných skutkových zistení a právnych argumentov správnym súdom

48. Účastníci konania nežiadali na prejednanie veci nariadiť pojednávanie (§ 107 ods. 1 písm. a) SSP) a ani správny súd nezistil dôvody pre nariadenie pojednávania podľa § 107 ods. 1 písm. b) až e) SSP, preto rozhodnutie vo veci verejne vyhlásil postupom podľa § 107 ods. 2 a § 137 ods. 4 SSP dňa 04.03.2026. Oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bolo zverejnené na úradnej tabuli správneho súdu od 13.02.2026 do 05.03.2026.

49. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného – Daňového úradu Banská Bystrica, ktorým ako správca dane podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku prerušil daňového konanie vo veci žalobcu začatého podaním žalobcu ako právneho nástupcu daňového subjektu REAL TRADE Prešov s.r.o. zo dňa 23.01.2020 – výzvou na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za zdaňovacie obdobie november 2009, ktorou si uplatnil nárok na úrok z omeškania za obdobie, v ktorom sa správca dane omeškal s vrátením nadmerného odpočtu - z dôvodu, že sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia, ktorou je trestné konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4T/5/2019 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023. Treba zároveň zdôrazniť, že k vydaniu preskúmaného rozhodnutia došlo v dôsledku splnenia povinnosti uloženej Uznesením Správneho súdu v Banskej Bystrici sp. zn. BB-28Sa/5/2023 zo dňa 30.05.2024, ktorým bola žalovanému v konaní o nečinnosti uložená povinnosť, aby v lehote 2 mesiacov od právoplatnosti uznesenia vykonal úkon – vydal rozhodnutie v predmetnom daňovom konaní. Predmetné uznesenie správneho súdu bolo aj predmetom kasačného konania pred Najvyšším správnym súdom SR, ktorý zamietol kasačnú sťažnosť žalovaného rozhodnutím sp. zn. 1Sfk/34/2024 z dňa 21.02.2025.

50. Na úvod je vo vzťahu k návrhu žalovaného na odmietnutie správnej žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP ako neprípustnej potrebné uviesť, že správny súd sa stotožnil so žalobcom v tom smere, že rozhodnutie o prerušení daňového konania vydané žalovaným nie je vylúčené zo súdneho prieskumu správnym súdom. Z ustanovenia čl. 46 ods. 2 Ústavy SR vyplýva, že každý, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Toto ustanovenie teda vyžaduje, aby mal právo prístupu k súdu každý, kto tvrdí, že bol ukrátený práve na svojom základnom práve alebo slobode. Citované ustanovenie pritom výslovne neobmedzuje toto právo len na tých, ktorých základné práva alebo slobody sú dotknuté dlhodobo alebo s konečnou platnosťou. Rovnako citované ustanovenie nevylučuje z práva na prístup k súdu, ktorý preskúma zákonnosť rozhodnutia tých, ktorých základné práva alebo slobody boli dotknuté len dočasne alebo predbežne. Ak dotknutý účastník tvrdí, že bol rozhodnutím orgánu verejnej správy na týchto právach dotknutý hoci aj dočasne, musí mu byť otvorená cesta k prieskumu zákonnosti tohto rozhodnutia. V posudzovanom prípade správny súd dospel k záveru, že správnou žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného (majúcim procesnú povahu), ktorým bolo prerušené daňové konanie o nároku žalobcu na priznanie a zaplatenie úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu, môže dôjsť k zásahu do subjektívnych práv žalobcu tým, že žalobca nemôže disponovať prostriedkami úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu, preto napriek procesnej povahe preskúmaného rozhodnutia sa jedná sa o rozhodnutie týkajúce sa základných práv a slobôd, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy SR nemôže byť vylúčené z preskúmavej činnosti súdu.

51. Podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP; Správny súd konanie uznesením preruší, ak podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa medzinárodnej zmluvy,

ktorou je Slovenská republika viazaná; uznesenie o návrhu na začatie prejudiciálneho konania správny súd bezodkladne doručí ministerstvu spravodlivosti.

52. Pokiaľ ide o návrh žalobcu na prerušenie konania, správny súd považoval za potrebné najskôr sa vysporiadať s týmto procesným návrhom žalobcu. V ustanovení § 100 SSP sú vymedzené okolnosti, za ktorých správny súd musí prerušiť súdne konanie a okolnosti, za ktorých môže správny súd prerušiť súdne konanie alebo môže pristúpiť k vykonaniu iných vhodných opatrení. Žalobca predniesol v replike návrh na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. c) SSP s tým, aby sa správny súd obrátil na Súdny dvor EÚ s návrhom na začatie prejudiciálneho konania. Svoj návrh žalobca odôvodnil tým, že zákonným súdom v prípade zneužitia práva únie v oblasti DPH je Súdny dvor EÚ a všetky rozhodnutia vnútroštátnych súdov sú v zjavnom rozpore so súvisiacou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (C-120/15 zo dňa 21.10.2015), pričom v prejudiciálnom konaní by sa s konečnou platnosťou vyriešila otázka nezaplatenia úroku z omeškania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania.

53. Správny súd uvádza, že nevzhladol dôvodnosť takéhoto procesného návrhu vzhľadom na to, že otázka dôvodnosti prerušenia daňového konania z dôvodu vedenia trestného konania bola už judikovaná najvyššími súdnymi autoritami s tým, že takýto postup správcu dane Daňový poriadok pripúšťa. Návrh žalobcu je navyše nekonkrétny, žalobca v ňom neuviedol, ktoré konkrétne normy európskeho práva (ich ustanovenia) majú byť objasnené a aplikované v danej veci. Rovnako nie je zrejmé s akým konkrétnym obsahom noriem práva Európskej únie by mal kolidovať výklad zaujatý správnym orgánom v tu prejednávanej veci. Zároveň treba uviesť, že predmetom súdneho prieskumu v predmetnej veci je procesné rozhodnutie žalovaného o prerušení daňového konania, teda predmetom nie je rozhodnutie daňových orgánov, ktorým by sa meritórne rozhodlo o uplatnenom nároku žalobcu na priznanie úrokov z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu. V tomto smere je teda aj nepresná formulácia žalobcu, ktorý ako meritum prejudiciálneho konania označil vyriešenie otázky „nezaplatenia úroku z omeškania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania“. V danom prípade však samotné vedenie trestného konania bolo vo vzťahu k predmetu súdneho prieskumu iba dôvodom prerušenia daňového konania, teda nevedlo k meritórnemu rozhodnutiu o nároku žalobcu v daňovom konaní.

54. Zároveň správny súd uvádza, že konanie na Súdnom dvore EÚ podlieha podmienke, že vnútroštátny súd si sám posúdil s ohľadom na osobitosti prejednávanej veci jednak nevyhnutnosť iniciovať konanie o ním položenej prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom EÚ, ako aj relevantnosť položenej prejudiciálnej otázky, a to v nadväznosti na kritériá obsiahnuté v článku 267 odseku 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej aj ako „ZoFEÚ“), pričom vyslovene povinnosť predložiť v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru vyplýva s poukazom na znenie článku 267 ods. 3 ZoFEÚ len na prípad, ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, kedy je tento súdny orgán povinný obrátiť sa na Súdny dvor EÚ. V podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky sú takýmito súdmi Najvyšší súd SR, Najvyšší správny súd SR a Ústavný súd SR. Na správny súd sa tak nevzťahuje „povinnosť“ v zmysle odseku 3 čl. 267 ZoFEÚ, ale „možnosť“ deklarovaná v odseku 2 článku 267 ZoFEÚ, podľa ktorého ak sa takáto otázka položí v konaní pred vnútroštátnym súdnym orgánom a tento súdny orgán usúdi, že rozhodnutie o nej je nevyhnutné pre vydanie jeho rozhodnutia, môže sa obrátiť na Súdny dvor Európskej únie, aby o nej rozhodol. Správny súd tak nie je povinný položiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ vždy, ak to navrhnú strany konania, alebo keď sa takáto otázka v spore vyskytne, ale len ak dôjde k presvedčeniu, že pre jeho rozhodnutie vo veci je potrebný výklad práva Európskej únie, ktorý je sporný; prípadne, že je potrebné posúdiť (negatívne) platnosť právnych aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Únie. Správny súd pritom poukazuje aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, z ktorého vyplýva, že začatie prejudiciálneho konania závisí výlučne od toho, ako vnútroštátny súd posúdi relevantnosť a potrebu takéhoto návrhu (napr. rozsudok zo 06.12.2008, Cartesio, C 210/06). Vzhľadom na uvedené správny súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol (§ 100 ods. 1 písm. c) SSP a contrario), postupujúc podľa § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov v spojení s § 25 SSP.

55. Správny súd v Banskej Bystrici, ako súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP, preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, vrátane postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal, v rozsahu a z dôvodov správnej žaloby (§ 134 SSP) a dospel k záveru, že správna žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

56. Správny súd uvádza, že správna žaloba žalobcu má povahu všeobecnej správnej žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, ktorým je správca dane, v prípade ktorej nie je súdny prieskum absolútny, preto v súlade s ustanovením § 134 ods. 1 SSP je súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, nakoľko v predmetnej veci nejde o žiadnu z výnimiek ustanovenú v odseku 2 citovaného paragrafu. Podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP je jednou z povinných náležitostí správnej žaloby uviesť dôvody žaloby, z ktorých musí byť zrejmé, z akých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov žalobca považuje napadnuté výroky rozhodnutia za nezákonné (tzv. žalobné body). Je povinnosťou žalobcu v konkrétnostiach uviesť, v čom je rozhodnutie, ktoré napáda, alebo postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, v rozpore so zákonom a ako to malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

57. V tomto súdnom konaní je predmetom konania zodpovedanie otázky, či žalovaný ako orgán verejnej správy postupoval v súlade so zákonom, keď daňové konanie, predmetom ktorého je nárok žalobcu na priznanie a vyplatenie úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH, prerušil z dôvodu vedenia trestného konania, ktorého výsledok môže mať podľa žalovaného vplyv na jeho meritórne rozhodnutie vo veci samej. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že žalobné námietky žalobcu boli formulované veľmi široko, na mnohých miestach sa žalobca v správnej žalobe venoval svojmu nazeraniu na vyhodnotenie okolností a námietok správnymi orgánmi a súdmi, ktoré predchádzalo administratívne konaniu v tejto veci. Na viacerých miestach žalobné námietky zasa smerovali k samotnému posúdeniu oprávnenosti žalobcom uplatneného nároku vo veci samej.

58. Správny súd zdôrazňuje, že predmetom tohto správneho súdneho konania je (výlučne) posúdenie zákonnosti procesného postupu žalovaného, ktorý rezultoval do vydania procesného rozhodnutia o prerušení konania. Rozsah súdneho prieskumu je teda limitovaný druhom podanej správnej žaloby a povahou aktu orgánu verejnej správy, ktorý tvorí predmet súdneho prieskumu. Vyhodnocovaním námietok smerujúcich k veci samej, teda či žalobcovi patrí alebo nepatrí ním uplatnený nárok na úroky z omeškania titulom oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH by správny súd prekročil rozsah súdneho prieskumu. Správny súd by tým predčasne a neprimerane zasahoval do výkonu verejnej moci, nakoľko zákonodarca zveril posúdenie splnenia podmienok na priznanie úroku z omeškania v prípade oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH daňovým orgánom, ktoré majú povinnosť vysporiadať sa s návrhom daňového subjektu v daňovom konaní vo vydanom rozhodnutí meritórnej povahy, v ktorom žalovaný posúdi uplatňovaný nárok, uvedie skutkové okolnosti veci, ich právne posúdenie a záver, z akých dôvodov daňovému subjektu patrí alebo nepatrí uplatňovaný nárok na úrok z omeškania za zadržanie nadmerného odpočtu na DPH.

59. Z naznačeného hľadiska správny súd v tu posudzovanej veci vyhodnotil iba to, či dôvod prerušenia daňového konania (vedenie trestného konania) bolo takou významnou skutočnosťou, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca v správnej žalobe (najmä v jej záverečnej časti) vyjadril presvedčenie, že postup žalovaného vedie k zbytočným prieťahom v konaní, nakoľko výška úrokov z omeškania je daná (vypočítateľná) a nárok na úrok z omeškania žalobcovi prislúcha, pričom výsledok trestného konania nemôže nijako ovplyvniť skutočnosť, že nadmerný odpočet DPH bol žalobcovi vrátený oneskorene.

60. Podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku správca dane daňové konanie môže prerušiť, ak sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia alebo je potrebné získať informácie spôsobom podľa osobitného predpisu.

61. Napadnutým rozhodnutím žalovaného bolo prerušené konanie podľa § 61 ods. 1 písm. b) Daňového poriadku vo veci priznania úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu na DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 u žalobcu ako daňového subjektu z dôvodu, že sa začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej pre vydanie rozhodnutia – trestné konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 4T/5/2019 v spojení s odvolacím konaním vedeným na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2To/25/2023. Prerušenie konania z dôvodu, že na Okresnom súde Prešov sa začalo trestné konanie pod sp. zn. 4T/5/2019, konanie sa vedie proti obžalovanému A. D. a A. C. za neoprávnené uplatnenie nároku na vrátenie DPH za spoločnosť REAL TRADE Prešov s.r.o. (právny predchodca žalobcu) za zdaňovacie obdobie november 2009, je začaté konanie o inej skutočnosti, ktorá bude mať význam pre posúdenie, či priznanie a vyplatenie úrokov z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH súvisí s podozrením z trestnej činnosti obžalovaných A. D. a A. C.. Podľa

ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že Občiansky zákonník považuje úrok z omeškania za príslušenstvo pohľadávky. Úroky z omeškania predstavujú majetkovú sankciu za oneskorené splatenie peňažnej pohľadávky. Úroky sa stávajú príslušenstvom pohľadávky v prípade omeškania dlžníka. Vzhľadom ku skutočnosti, že ich zákon považuje za príslušenstvo pohľadávky, nemožno ich právne od základnej pohľadávky oddeliť, z čoho vyplýva, že ak osoba konajúca za žalobcu sa dopustila zneužitia práva tým, že došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, potom je správny záver, že úrok z omeškania za prípadné oneskorenie vyplateného nadmerného odpočtu DPH, resp. jeho vyplatenie by bolo nezákonné. Inými slovami v prípade, že by sa trestná činnosť obžalovaným preukázala a odsudzujúce rozhodnutie by sa stalo právoplatným, malo by to jednoznačne vplyv na vyplatenie úrokov za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu.

62. Žalobca v správnej žalobe neuviedol presvedčivú právnu argumentáciu, ktorá by spochybňovala vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia o prerušení daňového konania z dôvodu prebiehajúceho trestného konania, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať jednoznačne vplyv na rozhodnutie o nároku žalobcu na priznanie a vyplatenie úroku z omeškania z oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie november 2009. Výsledok trestného konania vedeného voči A. D. a A. C. môže viesť k posúdeniu toho, či by vyplatenie úroku z omeškania malo charakter výnosu z trestnej činnosti. Správca dane v napadnutom rozhodnutí v dostatočnej miere ozrejmil dôvody, pre ktoré považuje za potrebné daňové konanie prerušiť, pričom svoj záver o vplyve výsledku trestného konania na vyhodnotenie opodstatnenosti nároku žalobcu na vyplatenie úroku z omeškania za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie november 2009 podporil aj relevantnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR (napr. Rozsudok sp. zn. 6Sžfk/60/2017 zo dňa 18.05.2018), podľa ktorej „ak osoba konajúca za žalobcu sa dopustila zneužitia práva tým, že došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, potom je správny záver, že úrok za prípadné oneskorenie vyplateného nadmerného odpočtu DPH, resp. jeho vyplatenie by bolo nezákonné“. V zmysle uvedeného je potom dôvodná argumentácia žalovaného, že je neprípustné, aby bolo za tejto procesnej situácie (s ohľadom na právoplatne neskončené trestné konanie – pozn. správneho súdu) priznané žalobcovi zhodnotenie výnosu z trestnej činnosti.

63. Pokiaľ žalobca žiadal, aby správny súd posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia aj z pohľadu žalobcom uvedenej judikatúry Súdneho dvora EÚ, správny súd uvádza, že žalobcom označená judikatúra sa týka merita veci, ktorá bude predmetom posúdenia zo strany daňových orgánov po tom, čo odpadne prekážka prerušenia konania, preto správny súd nevzhladol skutkovú a právnu súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a poukazom žalobcu na ním uvedenú judikatúru týkajúcu sa posúdenia podmienok, výšky a lehoty na vyplatenie úrokov z omeškania z oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu DPH.

64. Ak žalobca žiadal, aby správny súd posúdil napadnuté rozhodnutie aj z pohľadu čl. 6 ods. 1 a 2 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, správny súd uvádza, že uvedené ustanovenia dohovoru sa týkajú práva na spravodlivé súdne konanie a práva na účinný opravný prostriedok, pričom žalobca v správnej žalobe neuviedol, akým spôsobom mali byť ustanovenia dohovoru žalovaným porušené, resp. v čom žalobca vzhliadol porušenia jeho práv v zmysle dohovoru. Správna žaloba žalobcu je všeobecnou správnu žalobou, pri ktorej platí prísna koncentračná zásada a správny súd si nemôže za žalobcu vyvodzovať žalobné námietky, resp. si žalobnú argumentáciu domýšľať. Nakoľko správna žaloba v tomto smere neobsahuje bližšie odôvodnenie, nebolo možné vecne posúdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia cez prizmu žalobcom uvedených ustanovení dohovoru.

65. Zároveň treba uviesť, že argumentácia žalobcu o porušení zásady prezumpcie nevinu obžalovaných podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy SR neobstojí, nakoľko využitie inštitútu prerušenia konania zo strany žalovaného svedčí o tom, že žalovaný si neurobil úsudok sám o významnej skutočnosti, ktorá bude mať vplyv na jeho rozhodnutie, ale považoval za dôležité počkať na právoplatné rozhodnutie o vine či nevine obžalovaných. Správny súd je toho názoru, že práve naopak, ak by si o takejto dôležitej otázke urobil záver správca dane sám, porušil by ustanovenie § 22 Daňového poriadku, podľa ktorého si správca dane nemôže ako o predbežnej otázke urobiť úsudok o tom, či a kým bol spáchaný trestný čin a napokon by správca dane porušil aj zásadu, ktorej zohľadnenia sa žalobca dovoľával. Je potrebné mať na zreteli, že správca dane je povinný chrániť fiškálny záujem štátu, preto jeho postup bol z hľadiska

princípu proporcionality ochrany práv žalobcu a fiškálneho záujmu štátu zákonný. Zároveň správny súd opätovne zdôrazňuje, že žalobné námietky žalobcu z veľkej časti nesmerovali k procesnému postupu žalovaného, ktorého výsledkom je preskúmané procesné rozhodnutie o prerušení konania, ale k dôvodnosti samotného nároku žalobcu, to však presahuje rozsah súdneho prieskumu v tejto veci.

66. Žalobca nebol v konaní pred správnym súdom úspešný, preto mu správny súd nepriznal právo na náhradu trov konania podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario.

67. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov 3:0. (§ 139 ods. 4 SSP)
Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom správneho súdu pomerom hlasov 3:0. (§ 139 ods. 4 SSP)

Poučenie:

Tento rozsudok nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty jedného mesiaca od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 2 písm. a) SSP v znení účinnom od 1. júla 2023).

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 438 ods. 1 SSP, § 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 3 SSP a contrario), ktorá má odkladný účinok (§ 446 ods. 2 písm. a) SSP).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd – Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (§ 438 ods. 2 SSP). Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Správnom súde v Banskej Bystrici (§ 444 ods. 1 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP, (1) v kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

(2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP, (1) sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.